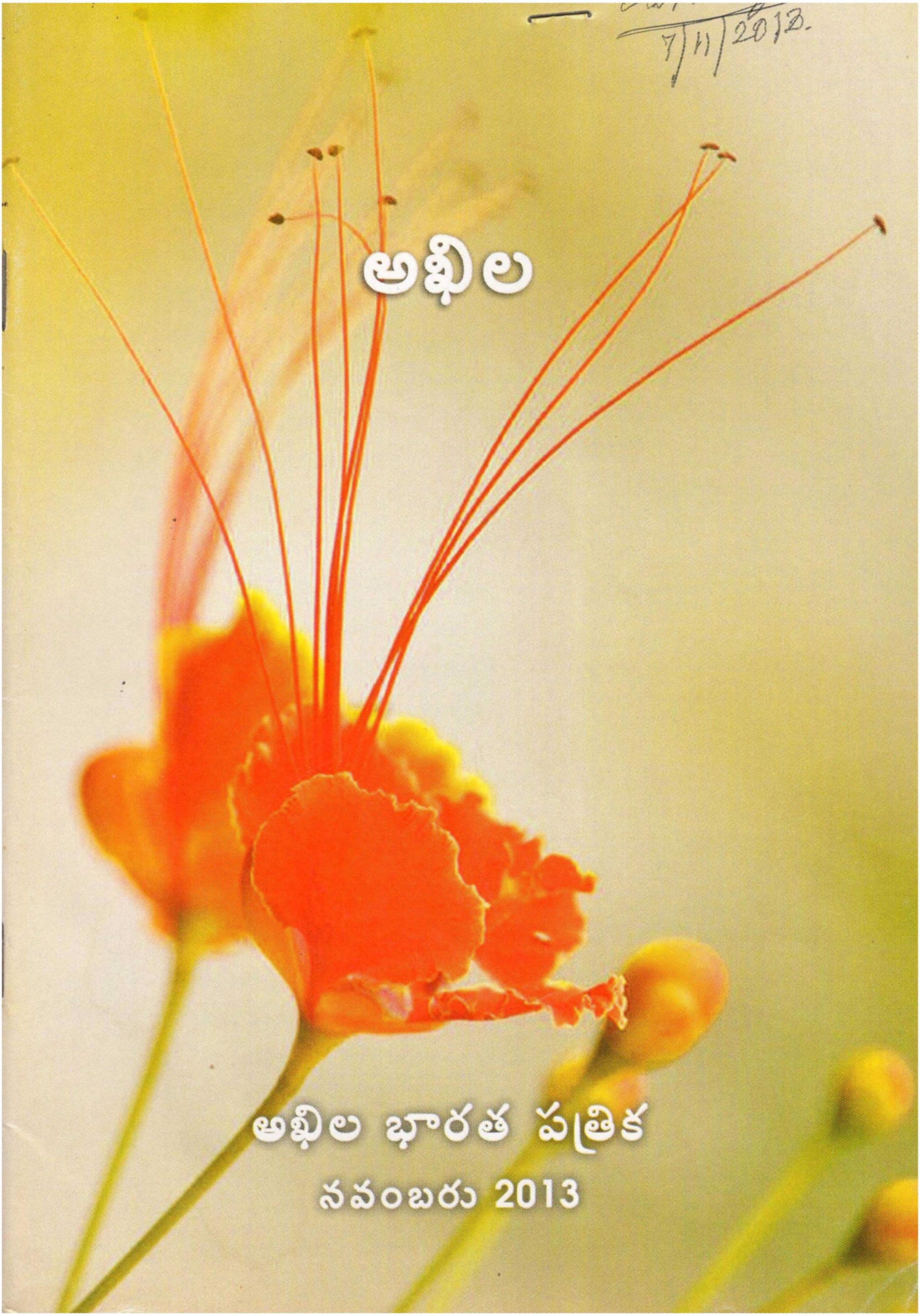

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

నవంబరు 2013

27/11/20

విషయసూచిక

శరీరంలోని కణాల ప్రార్థన

భగవత్ కృప ప్రభావంతో మనం నెమ్మదిగా నిశ్చేతనలో నుండి బయటపడి చైతన్యవంతమైన జీవనంలో మేల్కొంటున్న సమయాన, ఒక ప్రగాఢమైన ప్రార్థన మరింత ప్రకాశం, మరింత చైతన్యం కోసం మనలో పెల్లుబుకుతుంది.

ఓ పరమేశ్వరా! విశ్వప్రభూ! నిన్ను వేడుకుంటున్నాము. ఈ పృథ్విపై నీ దివ్య ఉపకరణాలుగా ఉండేందుకు కావలసిన బలాన్ని, సౌందర్యాన్ని, సమరసయుక్తమైన పరిపూర్ణతను మాకు ప్రసాదించు.

శ్రీమాత

యువతకు పిలుపు: "నిరంతరాభివృద్ధి, ముందంజ"

మొదటి నియమం యేమిటంటే, వ్యక్తికి స్వార్థప్రయోజనం లక్ష్యం కాకూడదు.

మొదటిగా కావలసిన లక్షణాలు, ధైర్యం, పరాక్రమం, పట్టుదల.

తదుపరి లక్షణాలు: తాను తెలుసుకోవలసిన దానితో పోలిస్తే, తనకు తెలిసినది యేమీ లేదు అనే యెరుక; తాను నెరవేర్చవలసిన దానితో పోలిస్తే, తాను నెరవేర్చింది యేమీ లేదు అనే యెరుక; తాను ఉండవలసిన స్థితితో పోలిస్తే, తానున్న స్థితి యేమీ కాదు అనే యెరుక.

వ్యక్తికి తన స్వభావంలో యే లక్షణం కొరతబడి వున్నదో, దానిని పొందాలనే స్థిరసంకల్పం వుండాలి; తనకు యిప్పటివవరకు తెలయనిదేదో తెలుసుకోవాలనే సంకల్పం వుండాలి; తాను యిప్పటి వరకు నెరవేర్చలేని దానిని నెరవేర్చాలనే సంకల్పం వుండాలి.

వ్యక్తిగత కోరికలు లేని స్థితిలో సమకూరే ప్రశాంతతలో, వెలుగులో నిరంతరాభి వృద్ధి చెందాలి.

"సర్వదా ముందంజ" — ఇది నీ కార్యక్రమం కావాలి.

ఒకే ఒక లక్ష్యం వుండాలి: దైవసాక్షాత్కారం పొందగలుగుటకు దైవాన్ని తెలుసు కొనుట.

పట్టువదలకు, నేడు చేయలేనిది రేపు చేయగలవు.

శ్రీమాత

CWM 2nd Edition 16:430

ప్రప్రథమంగా నేర్చుకోవలసిన విషయం

నీ ఆలోచనా సరళిలోగాని, అనుభూతిలోగాని లేక ఆచరణలోగాని నీవే ఈ ప్రపంచానికి కేంద్రబిందువునని, ఈ ప్రపంచం నీ కోసమే వున్నదనే భావనను విడనాడాలి. ప్రధానంగా వ్యక్తి ఈ ప్రపంచంలో ఒక భాగం. నీవు ప్రపంచంతో ఐక్యత పొందవచ్చు, కాని దానికి కేంద్రబిందువు సర్వేశ్వరుడు మాత్రమే. ఎందుకనగా ఆతను ప్రపంచాన్ని అధిగమించి తనలో యిముడ్చుకున్నవాడు.

CWM 16:265

మనిషి తన జీవన గమనంలో ప్రప్రథమంగా నేర్చుకునేదేమిటనగా, పుచ్చుకొనుటలో కన్నా ఇచ్చుటలో గల ఆనందమే అధికమైనదని.

పోను పోను మనిషికి తెలియవచ్చే దేమిటనగా తనను తాను మరిచే స్థితిని చేరుకొనుట అచంచలమైన ప్రశాంతతకు మూలం అని. అటు పిమ్మట తనను తాను మరచిన స్థితిలో అతను దైవాన్ని కనుగొంటాడు. ఆ స్థితి నిరంతరాభివృద్ధి చెందే పరమానందానికి మూలం.

CWM 16:432

తన అహంకారంతో సంకుచిత అవధుల్లో బంధింపబడిన వ్యక్తి ఆత్మసమర్పణ ద్వారా ఆ బంధనాలను ఛేదించుకొని బయల్పడిన ప్రతిసారీ, అది మరో వ్యక్తి కోసమో, లేక తన కుటంబం కోసమో, తన దేశం కోసమో, తన విశ్వాసం కోసమో, దేనిని గురించైనా సరే, తనను తాను మరచిన స్థితిలో అత్యద్భుతమైన ప్రేమానంద రసాస్వాదన ముందుగానే చేయగలుగుతాడు. ఈ అనుభవం అతనికి తాను దైవంతో సంపర్కమొందాననే అనుభూతిని కలిగిస్తుంది. అయితే, చాలా వరకు యిది క్షణికమైనది గానే వుంటుంది. ఎందుకనగా, మానవునిలో ప్రేమ వెంటనే నిమ్న అహంభావ కదలికలతో కలసిపోవుట వలన ఆ ప్రేమ నీరుగారి తన పవిత్రతాశక్తిని కోల్పోతుంది.

CWM 12:68

నిజమైన నిర్వాణం అనగా, నీ అహం ఆ పరమాత్మ వైభవంలో విలీనం కావడం. ఈ మార్గాన్ని నేను సునిశ్చితమైన మార్గమని అంటాను. ఇదొక సమగ్రమైన, సంపూర్ణమైన, కచ్చితమైన, మినహాయింపులేని, బేరసారాలులేని ఆత్మార్పణం.

తనను గురించి మాత్రమే ఆలోచించకుండా, తనను గురించి మాత్రమే

జీవించకుండా, తన అభిప్రాయాన్నే అన్నిటిపైన రుద్దకుండా, కేవలం దివ్యసుందరమైన, ప్రకాశవంతమైన, ఆనందభరితమైన, శక్తివంతమైన, సానుభూతితో కూడిన అనంతమైన దాని పైనే ఆలోచనను నిలిపి వుంచగలిగితే చాలు, అందులో యెంతో దివ్యమైన ఆనందం వుంటుంది. దానితో దేనినీ పోల్చలేము.

ఇదొక్కటే ఉచితమైన విషయం, ప్రయత్నించ యోగ్యమైనది. మిగతాదంతా కాలక్షేపానికే పనికొస్తుంది.

CWM 3:269

ప్రశ్న: తనను తాను మరచిపోవుటకు సులువైన మార్గమేది?

సమాధానం: సహజంగా అది వ్యక్తిపై ఆధారపడి వుంటుంది. ప్రతి ఒక్కరికి తమను తాము మరచిపోవుటకు వారికి యుక్తమైన ప్రత్యేక మార్గమొకటి వుంటుంది. సాధారణంగా అందరికీ సరిపోయే మార్గం కూడ ఒకటుంటుంది. అది అనేక విధాలు. తనకు తాను మరో విషయంలో నిమగ్నమైపోవుటయో లేక తనకు సంబంధించినదానికి బదులు మరొకరి వ్యవహారంలో తలదూర్చుటయో లేక వేరొక ఆసక్తికరమైన యేకాగ్రత వహించవలసిన కార్యంలో మునిగిపోవుట లాంటింది.

అయినప్పటికి యిదంతా ఒకటే, వీటన్నిటి ఫలితం ఒకటే. లోకంలోకంతా అత్యంత విలువైనదైనట్టు పదే పదే తనను గురించే ఆలోచించుకుంటూ ఖిన్నపడుటకు బదులు తనను తాను తెరుచుకొని తనది కాని మరొక పనిలో నిమగ్నమైతే అది తనను తాను మరచిపోవుటకు సులభమైన, వేగవంతమైన మార్గం.

CWM 8:288

నిజమైన నిస్వార్థత మన పనుల్లో మునిగిపోయి మనలను మనం మరచిపోవడం కాదు, అంతకు మించి మనలను మనం మరచిపోతున్నామని తెలుసుకోలేక పోవడంలో వున్నది. ఈ విషయాన్ని మనసులో నిలుపుకోవడం తప్పనిసరి.

క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే, నిజంగా, నిస్వార్థంగా వుండాలంటే, మనం నిస్వార్థంగా వున్నామని గమనించడం మానివేయాలి.

CWM 2:58

ధైర్యంగా నుండు. నిన్ను గురించి నీవు యెక్కువగా ఆలోచించకు. నీవు నీ అల్పమైన అహాన్ని నీ వ్యవహారాల్లో కేంద్రబిందువుగా చేసుకొనుట వలన నీవు విచారపడు

తున్నావు, తృప్తి పొందలేకపోతున్నావు, నిన్ను నీవు మరచిపో గలుగుటయే అన్ని అస్వస్థతలకు పరమౌషధం.

CWM 16:178

మనిషి దివ్యానందానుభూతికి హక్కుదారుడు, ఎందుకనగా, అందుకోసమే అతను సృష్టించబడ్డాడు. అయితే యెలాంటి అహంకారపూరిత కదలికైనా దివ్యానందానుభూతికి ప్రతికూలమౌతుంది. ఎలాగంటే, దానిని నీ కోసం మాత్రమే కావాలనుకుంటే, దానిని ఆకర్షించే బదులు తరిమివేస్తావు. నిన్ను నీవు మరచిపోవుట ద్వారా, ఆత్మసమర్పణ ద్వారా, ప్రతిఫలాన్ని ఆశించక, దివ్యానందం తన వెలుగును అందరిపై ప్రసరింపచేయాలని ఆశించి, నీవు దానిలో విలీనమైపోయినట్లయితే, నీవు అంతరంగ ప్రశాంతతను, ఆనందాన్ని పొందుతావు. అవి నిన్ను ఎన్నటికీ వీడవు.

CWM 10:278

ప్రశ్న: 'నిన్ను నీవు మరచిపోవుట' కు 'ఆత్మార్పణ' కు మధ్య తేడా ఏమిటి?
సమాధానం: నిన్ను నీవు మరచిపోవుట అనగా, పూర్తి అహంకార రాహిత్యం వలన సంభవించే ఉదాసీనస్థితి. ఆత్మార్పణ ఒక క్రియాశీలమైన కదలిక. అది దైవం దిశగా మళ్ళినప్పుడు సుసంపన్నమౌతుంది. అందులో స్వచ్ఛమైన, ఉదాత్తమైన ప్రేమ మిళితమై వుంటుంది. దైవానికి సంపూర్ణ ఆత్మార్పణ గావించుటయే మనిషి ఉనికిలో గల యదార్థ ప్రయోజనం.

CWM 10:278

శ్రీమాత

ఏమీ కానని, ఎవరూ కాననీ ఒప్పుకో. కాలానుగుణంగా చేసిన కర్మను కాలగర్భంలో కరిగిపోనీ. నీ మనసును విడిచిపెట్టు. నామరూపాలను ఖాతరు చేయకు. భగవంతుని ఉనికి మాత్రమే వుండేందుకు నిన్ను నీవు లయం చేసుకో.

సావిత్రి పుట. 538 శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

నిజమైన జీవితలక్ష్యం

సాధారణ జీవితలక్ష్యం తన కర్తవ్యం తాను నిర్వహించడం. ఆధ్యాత్మిక జీవితలక్ష్యం దైవానుభవం పొందడం.

*

నిజమైన జీవితలక్ష్యం మనిషి తన ఆంతర్యంలోగల దివ్యాంశని గుర్తించి దానికి తనను తాను సమర్పణ గావించడం. అదే ఆతని జీవితమార్గదర్శి అవుతుంది. శరీర సంబంధమైన ఆలోచనలకు ఆచరణలకు కూడా అదే మార్గదర్శనం చేస్తుంది.

అదే ఉనికికి తేజమయమైన, సత్యమయిన లక్ష్యమేర్పరుస్తుంది.

*

జీవాత్మ, పరమాత్మ ఒక్కటే. ప్రతి లోకంలోను, ప్రతి జీవిలోను, ప్రతి వస్తువులోను, ప్రతి అణువులోను దేవుడున్నాడు. మనిషి కర్తవ్యం దానిని అభివ్యక్తం చేయడమే.

*

సంతోషంగా వుండడానికే జీవించకు. దైవాన్ని సేవించడానికి జీవించు. ఆ ఆనందం నువ్వాశించిన వాటన్నిటి కంటె అతీతమయిన అనుభవమవుతుంది.

*

జీవితానికొక ప్రయోజన ముంది. దైవాన్ని తెలుసుకుని సేవించడమే ఆ ప్రయోజనం.

దేవుడెక్కడో దూరంగా లేడు, మనలోనే వున్నాడు. లోతైన ఆంతర్యంలో, మన ఆలోచనలకు, అనుభూతులకు అతీతంగా ఉన్నాడు. దైవంతోనే శాంతి, విశ్వాసం, అన్ని ఆపదలకు పరిష్కారం సమకూరుతాయి.

నీ సమస్యలన్నీ దైవాని కర్పించు. అతడే నిన్ను అన్ని కష్టాలు, సమస్యల నుండి బయటపడేస్తాడు.

*

దైవాన్ని ప్రకటించడానికే మనిషి సృష్టించబడ్డాడు. అందువలన అతని కర్తవ్యం దైవాన్ని గురించిన చైతన్యాన్ని పొంది, ఆతని సంకల్పానికి తనని తాను సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవడం. మిగిలినదంతా, కళ్ళకెలా కనిపించినా అదంతా భ్రమ, అజ్ఞానమే.

శ్రీమాత

దైవాన్ని కనుక్కో

ప్రశ్న; దైవం అన్నిటిలోను ఉన్నాడా — చెత్తకుండీలో కూడ?
సమాధానం: విశ్వమంతా పరమాత్మ అభివ్యక్తే. కాని, ప్రారంభంలో ఆ అభివ్యక్తికి దాని మూలం గురించిన ఎరుక లేదు. తరువాత అది కొద్ది కొద్దిగా చైతన్యం దిశగా ఎదుగుతుంది.

*

దైవం భౌతికస్థాయిలో సౌందర్యం ద్వారా, మానసికస్థాయిలో జ్ఞానం ద్వారా, ప్రాణిక స్థాయిలో శక్తి ద్వారా, చైత్యస్థాయిలో ప్రేమ ద్వారా తన్ను తాను ప్రకటించుకుంటాడు.

మనం ఎప్పుడైతే తగినంత ఔన్నత్యం సాధించామో, అప్పుడు పై నాలుగు అంశాలూ ఒకే చైతన్యంలో ఒకదానితో ఒకటి కలిసే వున్నాయని, ప్రేమతో, ప్రకాశంతో, శక్తితో, సౌందర్యంతో నిండి, సర్వసమన్వితమై, సర్వవ్యాప్తమై వున్నాయని గ్రహిస్తాము.

కేవలం సార్వత్రికమైన సృష్టి క్రీడను సంతృప్తిపరచడానికే ఈ చైతన్యం వివిధ మార్గాల్లో లేదా వివిద పద్ధతుల్లో తనను తాను విభజించుకొని అభివ్యక్తమవుతుంది.

*

ప్రతి జీవిలో పరమాత్మ కొలువై వుంటాడు. ప్రపంచంలో మనిషంత దుర్బలమైన ప్రాణి లేకపోయినా అతనంత దివ్యత్వం కలిగిన ప్రాణి కూడా ఏదీ లేదు.

*

పరమ సత్యం విషయానికొస్తే మనందరం దివ్యులమే. కాని మనకా విషయం తెలియదు. అయితే, మనలో తనను తాను దివ్యమైనదని తెలుసుకోలేనిదానిని మనం 'మనమని' పిలుచుకుంటాము.

*

సర్వేశ్వరుడు తప్ప మిగిలినదంతా పరస్పర సంబంధమున్నదే. ఆ సర్వేశ్వరుడొక్కడే శుద్ధాత్మ. కాని సర్వేశ్వరుడు ప్రతి జీవి హృదయకేంద్రంలో కొలువై వున్నందున ప్రతి జీవి తనలో తాను ఆతని శుద్ధాత్మను కలిగి వుంటాడు.

*

విశ్వం యొక్క అద్భుతాలకి అంతం లేదు.

మన చిన్న అహం పరిమితుల నించి మనం ఎంత ఎక్కువ స్వేచ్ఛ పొందుతామో అంత ఎక్కువ ఈ అద్భుతాలు తమకు తాముగా మనకు ప్రత్యక్షమౌతాయి.

*

ఈ భ్రాంతిమయ ప్రపంచం, ఈ చీకటి పీడ కల, వీటిపై పరమాత్మ అతడి అత్యున్నతమైన, అసాధారణమైన దివ్యసత్యాన్ని అనుగ్రహించాడు. పదార్థంలో ప్రతి అణువూ అతడి శాశ్వతత్వపు అంశలో ఏ కొంతయినా కలిగి వుంటుంది.

*

సృష్టి సమస్తం పరమాత్మను గురించి ఎవరితో మాట్లాడుతుందంటే ఎవరైతే తమ హృదయాంతర్గతంగా వినగలుగుతారో, వారితో మాట్లాడుతుంది.

*

మన ప్రతిభ మనలను మనం ఎంత వరకు అధిగమించామన్న దానిపై మాత్రమే ఆధారపడి వుంటుంది. మనలను మనం అధిగమించడమనగా, దైవాన్ని అందుకోవడమే.

*

ఏముంది. ఇదంతా చాలా తేలిక. మనం మన ఆంతర్యపు లోతుల్లో ఏమిటో, కేవలం అలా తయారయితే చాలు.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

రహదారికి, గజిబిజి దారికి మధ్య ఎన్నిక

ప్రతి వారి జీవితంలోను ఒక క్షణమొస్తుంది. అది రెండు మార్గాల మధ్య ఎన్నుకోవలసిన సమయం. ఆ రెండు మార్గాల్లో ఒకటి రహదారి, రెండవది గజిబిజి దారి (అస్తవ్యస్తమైనది). ఇక్కడొక కాలు, అక్కడొక కాలు వేయడం కుదరదు. ఒకవేళ ప్రయత్నించినా, నీవు విచ్ఛిన్నమై చెదరిపోతావు.

ఎన్నుకోలేని హృదయం, మరణించే హృదయం

*

సత్యాసత్యాలు, చీకటి వెలుగులు, పురోగమన తిరోగమనాలు, ఉన్నత శిఖరారోహణ అధః పాతాళానికి పతనం — వీటి మధ్య జరిగే నిత్య ఎన్నిక ప్రక్రియే జీవితం. ప్రతి

వారు వారికి కావలసింది స్వేచ్ఛగా ఎన్నుకోవచ్చు.

*

మేధోపరమైన దృక్పథం ముందు వస్తుంది, కొంచెం కొంచెంగా దానిని ఆచరణ అనుసరిస్తుంది. జీవితేచ్ఛని, మనం ఏది సత్యంగా తెలుసుకున్నామో దాని ప్రకారం జీవించడాన్ని, అప్రమత్తంగా అనుసరించడం చాలా ముఖ్యమైన విషయం. అప్పుడు ఆగిపోవడం కాని, వెనకపడడం కాని జరగదు.

*

ఈ మొత్తం ప్రపంచం అంతా పురోగమనం చెందే రూపాంతరీకరణ వైపు సాగుతోంది. నీవు యోగమార్గాన్ని అనుసరిస్తే, నీలో ఆ ప్రక్రియ శీఘ్రంగా పనిచేస్తుంది.

*

శారీరక సంపూర్ణ విశ్రాంతి ఎప్పుడూ ఆరోగ్యకరం కాదు. కాని తాత్కాలికమైన విశ్రాంతి తరుచుగా సహాయకారిగా ఉంటుంది. ముఖ్యంగా కావలసింది ఆంతరంగికమైన నిర్లిప్తత మరియు సంపూర్ణంగా దైవం వైపు దృష్టిని మళ్ళించడం.

*

మనిషిగా మనగలుగుటకు క్రమశిక్షణ అత్యంతావశ్యకం.

క్రమశిక్షణ లేని మనిషి మృగంతో సమానం.

ఎవరైతే మరింత ఉన్నతమైన, సత్యవంతమైన జీవితాన్ని ఆకాంక్షిస్తారో, పరివర్తనకు చెందే క్రమశిక్షణను అంగీకరిస్తారో, అప్పుడే వారు మనిషిగా జీవించడం మొదలు పెడతారు. దీని కోసం ఎవరైనా వారి యొక్క నిమ్నస్వభావంపై దాని కోరికలపై ఆధిపత్యం సాధించడంతో ప్రారంభించాలి.

CWM 14:29, 29, 30, 32, 50, 46

శ్రీమాత

నిజమైన చైతన్యంతో పనిచేయడం

యోగదృష్టితో చూసినపుడు, నీవు ఏం పనిచేస్తున్నావన్నది ముఖ్యం కాదు. ఏ విధంగా చేస్తున్నావన్నదే అత్యంత ప్రాముఖ్యతను కలిగి ఉంటుంది.

*

చేస్తున్న పని కంటే, ఆ కార్యాచరణ వెనక ఉన్న ఆత్మస్ఫూర్తి, ఉద్దేశ్యం, చైతన్యం ఆ కార్యాన్ని యోగంగా చేస్తాయి.

*

మనం ఏ పని చేస్తున్నా, దానిలో ఓ నిజచైతన్య బిందువును ప్రవేశపెట్టితే అది ప్రయోజనకారిగా ఉంటుంది.

వారు చేస్తున్న కార్యం కంటె, వారు ఏ చైతన్యంతో ఆ పని చేస్తున్నారన్నది ఎక్కువ ముఖ్యమైనది. నిజచైతన్యంతో చేసినపుడు నిష్ప్రయోజనంగా కనిపించే పనులు కూడా ఎంతో ప్రయోజనా న్నందిస్తాయి.

*

ఆధ్యాత్మిక జీవన దృక్పథంలో నీవు ఏం చేస్తున్నావన్నది ప్రధానమైన విషయం కాదు. నీవు ఎలా చేశావు, ఏ చైతన్యంతో చేశావన్నదే ముఖ్యం. ఎప్పుడూ దైవాన్నే స్మరించు, అప్పుడు నీవు ఏం చేసినా అందులో ఆ దైవం యొక్క ఉనికి ప్రతిబింబిస్తుంది.

నీ చర్యలన్నీ ఏకీకృతం చేసి దైవానికి సమర్పించినపుడు నీ కార్యకలాపాలు కొన్ని ఎక్కువైనవిగాను, కొన్ని తక్కువైనవిగాను చూడబడవు. అన్నింటికి ఒకే రకమైన ప్రాధాన్యత ఇవ్వబడుతుంది — అది దైవసమర్పణ కోసం ఏకీకృతం చేసిన కార్యాల కిచ్చే విలువ.

శ్రీమాత

దానిని కర్మమార్గం చాలా సులభమైనది. అయతే దానికి కావలసినది దైవాన్ని విస్మరించి మనస్సును పనిమీద పూర్తిగా లగ్నం చేయడం కాదు. మన లక్ష్యం దైవం కావాలి. ఆ పని దైవాన్ని చేరడానికి మార్గం మాత్రమే.

శ్రీఅరవిందులు

విసుగు, అలసటల నివారణ

మనం చేసే పనుల్లో మనకు ఆసక్తి లేనపుడు విసుగు పుడుతుంది.

నువ్వు ఏ పని చేస్తున్నా అందులో ఆసక్తిని పొందవచ్చు. అయితే దానిని నీవు నీ అభివృద్ధి సాధనంగా తీసుకున్నపుడు మాత్రమే అది సంభవం. నీవు చేస్తున్న పనిని మరింత మెరుగ్గా చేయాలని ప్రయత్నించి, అభివృద్ధి సాధించాలన్న సంకల్పం నిరంతరం ఉన్నపుడు నీవు ఏం చేస్తున్నా, ఆ పనిని ఆసక్తితో చేస్తావు, అది ఏ పనైనా సరే. ఆ విధంగా చేసినపుడు ఏమాత్రం ప్రయోజనంలేని వ్యాపకం కూడా ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది.

అయితే ఎంతో ముఖ్యమైన, ఆకర్షణీయమైన కార్యం కూడా త్వరలోనె నిన్ను నిరుత్సాహపరిచి ఆసక్తి సన్నగిల్లునట్లు చేస్తుంది. దానికి కారణం ఆదర్శప్రాయమైన పరిపూర్ణత దిశగా పురోగమించాలనే సంకల్పం లేకపోవడం.

*

అలసట, అభివృద్ధి కోసం సంకల్పం లేకపోవడాన్ని సూచిస్తుంది. నీవు అలసిపోయినా విసుగుచెందినా అది నీలో అభివృద్ధి కోసం సంకల్పం లేనందువల్లనే.

*

మొదట సరైన దృక్పథాన్ని స్థిరపరచుకో, అది నీ మూలాన్ని, నీ ఆలంబనని, నీ సహాయాన్ని కేవలం భగవంతుని యందే పొందడం. అప్పుడే నీ విసుగు మటుమాయ మవుతుంది.

*

కౌవ్ యొక్క పద్ధతి ఉపయోగించు. (Ewile Cowe ఒక ఫ్రెంచి డాక్టరు). అది స్వయంప్రేరణ పద్ధతి (auto-suggestion). "నేను అలసిపోలేదు, నాకు రక్షణ ఉంది కనుక నేను అలసట చెందను", అని అనుకోవడం.

*

కండరాలు వాటికి సరిపోయినంత పనిచేయనపుడు ఏ విధంగా అలసిపోతాయో, ఇది కూడా అలాంటి అలసటే. ఏ పని చేయకుండా ఉండటం కూడా అతిగా పనిచేయడం

వల్ల వచ్చిన అలసట లాంటిదే. పని చేయకపోవడం కూడా అత్యధికంగా పనిచేయడ మంత చెడ్డది.

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

*

ఆ తలనొప్పి. ఆ అలసట అంతా పోవాలని, నీవు సంపూర్ణ ఆరోగ్యంతో వుండాలని నా కోరిక. అందుకోసం నీవొక శారీరక శిక్షణ పాటించాలి. నిద్రించడం, ఆహారం తీసుకోవడం, వ్యాయామం చేయడం మొదలైనవి ఒక క్రమానుసారం జరగాలి. దురదృష్ట మేమిటంటే నీవు యేమాత్రం క్రమశిక్షణ కూడా పాటించవు. అందువల్ల నా పని మరీ కష్టతరమౌతుంది.

*

గొప్ప మేధావులను, మెప్పొందిన కళాకారులను నేనెరుగుదును. వారికి వారి పనిపై పట్టు సడలడం ప్రారంభం కాగానే వారు మూర్ఖంగా ప్రవర్తించేవారు. అసభ్యకర మైన పనులు చేసేవారు. సరైన పెంపకం కొరవడిన పిల్లల్లా ప్రవర్తించేవారు — అనగా వారు అలసట తీర్చుకుంటున్నారన్న మాట! ఈ అలసట తీర్చుకొనే 'అవ సరం' నుండే అంతా పుట్టుకొస్తుంది. అధికశాతం జనులకు అది ఏ విదంగా అర్ధమవు తుంది? దానిని ఏ విధంగా అర్థం చేసుకుంటారు? దాని అర్థం ఎల్లప్పుడూ అథమ స్థాయికి దిగజారడమే. నిజంగా అలసట తీరాలంటే, ఒక మెట్టు పైకి ఎదగాలని, వారిని వారు అధిగమించగలగాలని వారికి తెలియదు. ఒక వేళ వారు క్రిందిస్థాయికి దిగజారిపోతే, అది వారి అలసటను మరింత పెంచి ఒక విధమైన స్తబ్దతను కలిగిస్తుంది. దానికి తోడు, దిగజారిన ప్రతిసారీ వారి అంతశ్చేతనలో కల్మష భారం పెంచు కుంటారు. మనిషికి ఎదగాలనే కోరిక వుంటే, అంతశ్చేతన పైనున్న కల్మషాన్ని శుభ్రం చేస్తుండాలి. లేకపోతే అది కాళ్ళకు సంకెళ్ళలా పరిణమిస్తుంది.

ఈ విషయం పిల్లలకు ఎన్నడూ తెలియచెప్పరు. వారికి ఆటవిడుపులాంటి సడ లింపు అవసరమనే సాకుతో లోకంలో తెలివిమాలిన పనులన్నీ చేయిస్తుంటారు.

తానున్న స్థాయికన్నా క్రింది స్థాయికి దిగజారితే విసుగు తొలగిపోదు. మనిషి నిచ్చెనను అధిరోహించాలి. నిజమైన ప్రశాంతత, వెలుగు, విశ్వశక్తి, అక్కడే సమ కూరుతాయి. అప్పుడు గాని మానవుని ఉనికికి కారణమైన అసలు సత్యంతో

అంచెలంచెలుగా సంపర్కం మేర్పడుతుంది.

దానితో గనక నిశ్చయాత్మకమైన సంపర్కం మేర్పడితే, విసుగు పూర్తిగా తొలగి పోతుంది.

CWM 14:248-49; 17:12; 16:80, 147, 127; 4:156

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ఏకాగ్రతకు అసలైన అర్థం

ప్రశ్న: మధురమాతా! 'సంభాషణల్లో' నేను చదివింది "ఏకాగ్రత ఒక్కటే నిన్ను ఈ గమ్యం చేరుస్తుంది" అని. ధ్యానం సమయాన్ని పెంచాలా?

శ్రీమాత: ఏకాగ్రతకు అర్థం ధ్యానం కాదు. దానికి విరుద్ధంగా, బాహ్య కార్యకలాపా లేవైనా సరే వాటికి అతీతంగా నిరంతరాయంగానే ఉండగలగడం ఏకాగ్రత. ఏకాగ్రత అనగా, నా భావనలో, శక్తి, సంకల్పం, ఆకాంక్ష. సమస్తం కేవలం భగవంతుడి వైపే మళ్ళించి, మన చైతన్యంలో ఆ భగవంతుడి అనుభూతిని పరిపూర్ణంగా పొందగలగాలి.

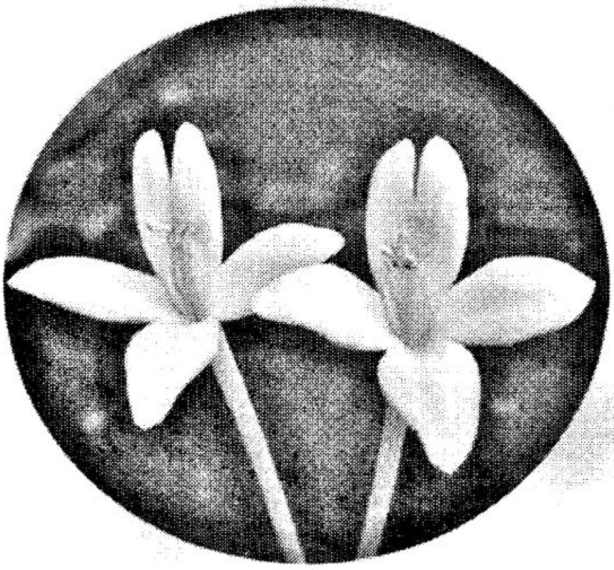
*

నిరంతరం ఆంతర్యంలో భగవద్భావనను ఏకాగ్రతతో నింపుకోవడం అన్నది, ఏవో కొన్ని గంటల సమయం ధ్యానానికి కేటాయించడం కంటె ఎంతో ముఖ్యమైనదని నా అభిప్రాయం.

*

నాకు కలిగిన స్వీయానుభవం ఏమిటంటే ఎవరైనా పూర్తిగా ఏకాగ్రతలో భగవంతుడితో తాదాత్మ్యస్థితిలో వుండగలరు, వారు భౌతికంగా ఏ పని చేస్తున్నాసరే. అయితే దీనికి కొంత అభ్యాసం కావాలి. ఇలా వుండగలగాలంటే అనవసరమైన వ్యర్థప్రసంగాలు మానుకోవాలి. మనలను భగవంతునకి దూరం చేసేది పని కాదు, పనికిమాలిన ప్రసంగాలు.

ప్రశ్న: అమ్మా, నేను నా కుర్చీలో కూర్చొని, నీటి మీద వెన్నెల పడి ఆడుకుంటూన్న దృశ్యాన్ని గురించి ఆలోచించినట్లైతే బాగుండేది కదా!

పుష్పం: రూపాంతరం

నా గురించి యిలా అంటుంటారు: "ఆమెకు గాఢమైన కోరికలుండేవి, ప్రపంచాన్నే మార్చాలని ఆమె కోరేది." అయితే, ప్రపంచం సుదీర్ఘంగా, నెమ్మదిగా సాగే ప్రక్రియతో తప్ప మరో విధంగా మార్పు చెందటానికి యిచ్ఛగించదు. ఆ మార్పు కూడ యెంత నింపాదిగ చోటు చేసుకోవాలంటే ఒక తరంలో జరిగే మార్పు తరువాతి తరానికి గమనించలేనంత మందకొడిగ నుండాలి.

నా కనిపిస్తుంది, ప్రకృతి జాగు చేస్తుందని, దుబారా చేస్తుందని. కాని ప్రకృతి అనుకుంటుంది, నేను చాలా తొందరపడుతున్నానని, చాలా యిబ్బంది కలిగిస్తున్నానని, నిక్కచ్చిగా వ్యవహరిస్తున్నానని.

నేను చెప్పాలనుకున్న దాన్నంతా నన్ను వ్రాయనీ; చేయవలసిన దాన్నంతా ముందుగానే చెప్పనీ....

CWM 13:49-50

శ్రీమాత

శ్రీమాత

శ్రీమాత: అంతకన్నా మంచిది, అసలు దానిని గురించి ఆలోచించకుండా, దివ్య సౌందర్యంపై కేంద్రీకరించడం.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

ఇది నీకు తెలిసిందా?

ఒక క్రొత్త శరీరంలో చైత్యపురుష సత్త (అంతరాత్మ) జన్మించిన ప్రతిసారి తన వ్యక్తిత్వాన్ని పరిపూర్ణం చేసుకునేందుకు, అభివృద్ధిపరచుకుందుకు సహకరించే ఒక క్రొత్త అనుభవాన్ని పొందాలనే తపనతో అది ప్రవేశిస్తుంది. ఇలా చైత్యపురుష సత్త ఒక జన్మ నుండి మరొక జన్మకి ప్రయాణిస్తూ రూపుదిద్దుకుంటుంది.

అది భౌతిక శరీరంలోకి దిగిరావటమంటే తప్పక అది చీకటిలోకి, అజ్ఞానంలోకి, అచేతనలోకి దిగటమే. అది ఏ అనుభవం కోసం శరీరంలోకి ప్రవేశించిందో ఆ శరీరాన్ని ఉపయోగించుకొనేందుకు శరీరంలోకి కొద్దిపాటి చేతననైనా ప్రవేశపెట్టటానికి దీర్ఘకాలం పరిశ్రమించవలసి ఉంటుంది కాబట్టి శరీరానికి ఎంతటి సమర్థవంతమైన, సుస్పష్టమైన, వివేకవంతమైన వైఖరితో శిక్షణనిస్తే అది అంతట అంతరాత్మ ఎదుగుదలకు, దాని వికాసానికి, దాని ఉద్దీపనానికి సహకరిస్తుంది.

శారీరక సంస్కరణ అనేది శరీరకణాల లోనికి చైతన్యాన్ని ప్రవేశపెట్టే ప్రక్రియ. ఇది మనిషికి తెలియవచ్చు, తెలియకపోవచ్చు, కాని వాస్తవం. మనం మన సంకల్పానికి అనుగుణంగా మన దేహకండరాలని కదిలించడానికి ఏకాగ్రత వహిస్తే మన శరీరాంగాలు మరింత సానుకూలమైనవిగా వాటిల్లో చురుకుదనాన్ని, బలాన్ని, నిరోధకశక్తిని లేక సహజంగా వాటికుండని సులభంగా మలచుకునే శక్తిని పెంపొందించేందుకు పరిశ్రమించినపుడు, ఇంత క్రితం లేని చేతనను శరీరకణాల్లోకి ప్రవేశపెట్టగలం. ఆ విధంగా మన శరీరాన్ని అధిక సమతుల్యత గల, గ్రహణశక్తిగల ఉపకరణంగా మార్చగలం. అది తన క్రియాకలాపాల ద్వారా అభివృద్ధి చెందుతుంది. ఇదే శారీరక సంస్కరణ యొక్క ప్రాథమిక ఉపయోగం. అయితే ఈ ఒక్క పనే శరీరంలో చేతనను కలుగచేయకపోయినా అది సర్వతోముఖంగా ఉపకరిస్తుంది. ఇది చాలా అరుదైనది. నేను మీకు చాలా సార్లు చెప్పి ఉన్నాను. ఒక మేధావి చైత

న్యాన్ని తన మస్తిష్కంలోకి ప్రవేశపెట్టినట్లుగా, ఒక చిత్రకారుడు చాలా గొప్ప చైతన్యాన్ని తన చేతుల్లోకి ప్రవేశపెట్టగలడు. అయితే ఇవన్నీ కొంతవరకు దృగ్గోచరమైన విషయాలు, కానీ శారీరక సంస్కారణ సార్వత్రికమైనది, సర్వులకు ఆచరణీయమైనది. మనిషి ఎప్పుడైతే శారీరక సంస్కారణలకి సంబంధించిన సంపూర్ణమైన, అద్భుత ఫలితాన్ని చూస్తాడో, ఎప్పుడైతే ఈ శరీరం తనకు తానుగా ఎంత మేరకు సమగ్రపరచుకోగల సామర్థ్యం కలిగివున్నదో గ్రహించగలుగుతాడో, అప్పుడు ఈ సారభూతపదార్థం లోనికి ప్రవేశించిన చైత్యపురుషుడు పనిచేయడానికి శరీరం ఎలా ఉపయోగపడగలదో అర్థం చేసుకొంటాడు. ఎప్పుడైతే అంతరాత్మకు ఒక సమర్థవంతమైన, పొందికైన ఉపకరణం దాని పూర్తి బలంతోను, సానుకూలమైన మృదుత్వంతోను, ఎన్నో సంభావ్యతలతోను ఉన్నది లభిస్తే అప్పుడు ఆ అంతారాత్మ కార్యం అత్యంత సౌకర్యవంతంగా పరిణమిస్తుంది.

శారీరక శిక్షణను కొనసాగించేవారంతా ఈ ఉద్దేశ్యంతో, ఇదే అవసరంతో చేస్తున్నారని నేననను. ఎందుకంటే, చాలా కొద్దిమందికే దాని ఫలితమేమిటో తెలుసు. తెలిసినా తెలియకపోయినా దాని ఫలితం మాత్రం ఇదే. అంతేగాక, సునిశిత జ్ఞానం కలిగి శారీరక శిక్షణను పొంది, ఒక క్రమబద్ధమైన తెలివైన పద్ధతిలో అభ్యసించిన వ్యక్తి శరీర కదలికలను గమనించినట్లైతే ఆ శరీరంలో ఇతరులలో లేని ప్రత్యేకమైన ఒక తేజస్సు, ఒక చైతన్యం, ఒక జీవాన్ని నీవు చూస్తావు.

ఎప్పుడూ, అన్నింటినీ బాహ్యదృష్టితో చూసి చెప్పే మనుష్యులుంటారు. ఉదాహరణకు, భౌతికంగా కఠోరమైన శ్రమచేసే కార్మికులు వాళ్లు చేసే పనిలో భాగంగా అధిక బరువు మోసుకెళ్ళటం నేర్చినవాళ్ళు కూడా కండరాలను దృఢపరచుకొంటారు. ఉన్నత ధనికవర్గీయులు లేదా ఉచ్ఛవంశీకులుగా పిలువబడేవారు ఫలానా లక్ష్యమంటూ లేకుండా బయటకు ఎట్లాంటి ప్రయోజనకరమైన ఫలితాన్ని ఇవ్వని వ్యాయామాలను చేసేవారిలా కాలాన్ని వృథా చేయటం కంటే, ఈ కార్మికులే ఎంతో కొంత ఉత్పత్తి చేసి చూపిస్తారని అంటారు. ఇది అజ్ఞానం. ఒక ప్రత్యేకమైన పరిమిత ప్రయోజనం కోసం కండరాలకు శిక్షణనిచ్చి వాటిని పెంపుచేయాటానికి, సావధానంగా శిక్షణనిచ్చి, సామరస్యంతో, పొందికతో శరీరంలోని ఏ భాగము పని చేయకుండా ఉండనివ్వని సమగ్రమైన కార్యక్రమానికి మధ్య ఎంతో వ్యత్యాసమున్నది.

శ్రామికులు, రైతులు ఇలా ప్రత్యేకమైన వృత్తులకు చెందినవాళ్ళు ఒక నిర్దిష్టమైన

స్థాయి వరకు కొన్ని కండరాలను మాత్రం పెంచుకుంటారు. కానీ వారికి వృత్తిపరమైన అంగవైకల్యాలు సంభవిస్తాయి. ఏవిధంగానూ ఇది వాళ్ళ చైత్యపురుష సత్త అభివృద్ధికి సహకరించదు. అయినప్పటికీ జీవితం మొత్తం ఆవశ్యకంగా చైత్యపురుషసత్త అభివృద్ధిలో సహకరించినా, అది ఎంతటి అచేతనా స్థితిలో ఎంత నెమ్మదిగా నెరవేస్తుందంటే, ఆ చైత్యపురుష సత్త తన లక్ష్యసిద్ధి కోసం మళ్ళీ మళ్ళీ తిరిగి రావలసి వస్తుంది — అనిశ్చితంగా. కాబట్టి పొరబడుతున్నామనే భయం లేకుండా చెప్పగలిగేది ఏమంటే శారీరక సంస్కారణ అనేది శరీరానికి సంబంధించిన సాధన అని, అన్ని సాధనలు తప్పకుండా లక్ష్యసిద్ధికి దోహదపడగలవని.

నీ వెంత చైత్యన్యవంతంగా దానిని అభ్యసిస్తావో అంత వేగంగా, అంత సహజంగా ఫలితం వుంటుంది. దీనిని గ్రుడ్డిగా చేసినా సరే, నీ ఎదుట వున్న వ్రేళ్ళ చివర్లను లేదా నీ పాదాలను లేదా నీ ముక్కు చివర కంటె మించి చూడలేకపోయినా సరే... సర్వతోముఖాభివృద్ధికి నీవు సహాయపడతావు.

చివరిగా, ఏ రకమైన క్రమశిక్షణనైనా తీవ్రంగా, చిత్తశుద్ధితో, సావధానంగా అనుసరించితే అది ఈ జీవితం భూమిపై దాని లక్ష్యాన్ని అతి శీఘ్రంగా పొందటానికి, క్రొత్తజీవితాన్ని అందుకోవటానికి సంసిద్ధమవ్వటంలో సహాయకారి అవుతుంది. వ్యక్తి క్రమశిక్షణతో ఉండటమంటే, అతిమానస సత్యంతో సంబంధాన్ని, నూతన జీవిత ఆగమనాన్ని వేగవంతం చేయడం అన్న మాట.

ఈ భౌతిక శరీరం అనేది నిజానిక 'ఆత్మ' యొక్క అనంత జీవితం యొక్క వికృతరూప స్వరూప ఛాయ. కానీ ఈ భౌతిక శరీరం ప్రగతిశీలమైన అభివృద్ధికి సమర్థత గలిగి వుంటుంది. వైయక్తికమైన రూపనిర్మాణం ద్వారా భౌతిక సారపదార్థం వికసిస్తుంది. అది ఒకనాటికి ఇప్పుడు మనకు తెలిసిన భౌతిక జీవితానికి అవతరించబోతున్న అతిమానస జీవనానికి మధ్య వారధిని నిర్మించగల సమర్థత గలది.

శ్రీమాత

అనువాదం సిహెచ్. హర్షవర్ధన్ రాజు

బాహ్యసత్తను స్థిమితంగా నుంచడం ఎలా?

1973 మార్చి 14 న ఒక సాధకుడు శ్రీమాతతో తాను పనిచేసే విభాగంలో ఏర్పడిన సామరస్య లోపం గురించి, తద్వారా అతనిలో ఏర్పడిన ఆంతరిక ఆందోళన గురించి మాట్లాడాడు. సంభాషణ ముగిసినప్పుడు శ్రీమాత ఈ క్రింది విధంగా చెప్పారు:

నిజంగా ఇది ఒక క్లిష్టసమయం. మనం చాలా చాలా నిశ్చలంగా వుండితీరాలి. నీకు నా పాత మంత్రాన్ని చెప్పబోతున్నాను. అది నీ బాహ్యసత్తను స్థిమితపరుస్తుంది.

ఓం – నమో – భగవతే

నాకీ మూడు పదాలు ఈ అర్థాన్ని స్ఫురింపజేస్తాయి.

ఓం — నేను పరమ ప్రభువును ప్రార్థిస్తున్నాను.

నమో — ఆతడికి నమస్సులు.

భగవతే — నన్ను దివ్యంగా రూపొందించు.

ఆ మంత్రానికి నా భావానువాదం ఇదే.... నాకు సంబంధించి సర్వాన్ని శాంతపరచే శక్తి దానికుంది.

*

నిశ్శబ్దంలోనే మనిషి ఏదైనా తెలుసుకోగలడు, చేయగలడు. వ్యతిరేకతతో, హింసతో జరుపబడేదంతా పెడత్రోవ పట్టడం — మూర్ఖత్వం అవుతుంది. మనలో దైవసాక్షాత్కారం జరిగిందనటానికి తొలి సంకేతం, ప్రశాంతత.

*

స్తబ్ధతను ప్రశాంతత అనుకొని తికమక పడవద్దు. ప్రశాంతత స్వయంశక్తి సమన్వితం, నిశ్చలం, సచేతనమైన శక్తి, ఆవేశంపై నియంత్రణ. అచేతన ప్రతిక్రియలపై నియంత్రణ, పనిలో ప్రశాంత నైపుణ్యతకు మూల వనరు, పరిపూర్ణత కోసం ఆవశ్యకమైన పరిస్థితి.

CWM 12:447,114; 14:134

శ్రీమాత

అనువాదం సిహెచ్ . హర్షవర్ధన్ రాజు

పసివాని కలలపై చన్నీళ్ళు చల్లవద్దు

ఎవరైనా చిన్నతనంలో ఆరోగ్యవంతంగా పుట్టినట్లయితే, అంటే తనలో చైతన్యవంతమైన చైత్యపురుష సత్తతో పుట్టినట్లయితే, ఆ పసిపిల్లవాని కలలలో ఒక ఆకాంక్ష వుంటుంది. ఆ పసిపిల్లవాని చైతన్యానికి అది ఆశ వంటిది. కురూపితనం లేని సౌందర్యం కోసం, అన్యాయం లేని న్యాయం కోసం, పరిమితులు లేని మంచితనం కోసం ఆకాంక్ష అది. చైతన్యవంతమైన నిత్య విజయం, ఒక నిరంతర అద్భుతం అది. పసితనంలో ఉన్నప్పుడు వ్యక్తి అద్భుతాల గూర్చి కలలు గంటాడు. కుటిలత్వం అంతా మాయం కావాలని, ప్రతిదీ కాంతివంతంగా, అందంగా, ఆనందంగా ఉండాలని కోరుకొంటాడు. ఆనందంగా ముగిసే కథలు కావాలని కోరుకొంటాడు. అవసరమైనప్పుడు గాలిలోకి తేలిపోవాలని, కావలసిన చోట ఉండగలగాలని, వక్రమార్గం పట్టే పరిస్థితులను చక్కదిద్దాలని, రోగులకు చికిత్స చేయాలని కలలు కంటాడు. పసితనంలో అన్ని రకాల కలలు కంటాడు. సాధారణంగా తల్లిదండ్రులు, ఉపాధ్యాయులు వారి కలలపై చన్నీళ్ళు చల్లుతారు. "ఓ! అది కల మాత్రమే. అది నిజం కాదు" అని వారంటారు. సరిగ్గా దీనికి వ్యతిరేకంగా మాట్లాడాలి. "ఔను. నువ్వు దీనిని సాధించాలి. అది సంభవమే కాక ఈ పనులు చేసే నీలోని భాగంతో నువ్వు కలుసుకోగలిగితే ఇది తప్పక సిద్ధిస్తుంది." ఇది నీ జీవితాన్ని నడిపించాలి, దానిని వ్యవస్థీకరించాలి. మామూలు ప్రపంచం మాయ అని పిలిచే వాస్తవం వైపు నువ్వు పెరుగుతావు.

నిరుత్సాహం, పామరజన సంబంధమైన ప్రపంచ జ్ఞానంతో పిల్లలను సామాన్యులుగా చేయడం, అదొక అలవాటుగా మారనీయడం, వారు ఏదైనా బాగుగా సాధిస్తుంటే, "అది ఆలా జరుగదు" అనే భావాన్ని వారిలో కలిగించడం, ఎవరైనా దయతో వ్యవహరిస్తుంటే వారు మారతారు అనే భావన కలిగించడం, ఎవరైనా ఏ పనైనా బాగా చేస్తుంటే, "రేపు అంతకన్నా బాగా చేయలేకపోవచ్చు" అనే భావాన్ని కలగించడం లాంటివి జీవికి వినాశనాత్మకమైన యాసిడ్ వంటిది. భవిష్యత్తు సంభావ్యతలలో ఆశ, నమ్మకం, నిశ్చయత్వం తొలగించడమే అవుతుంది.

పసివాడు ఉత్సాహవంతంగా పనిచేస్తున్నప్పుడు చల్లనీళ్ళు పోయవద్దు. "జీవితం ఇలా ఉండదు" అని ఎప్పుడూ అతనితో చెప్పవద్దు. అతనిని ప్రోత్సహించాలి. "ప్రస్తుతం పరిస్థితులు అలా లేవు. అవి అసహ్యంగా వున్నాయి, కాని వాటి వెనుక

సౌందర్యం వుంది. ఆ సౌందర్యం వ్యక్తం కావడానికి ప్రయత్నిస్తున్నది" అని అతనితో అనాలి. "ఈ సౌందర్యాన్ని నువ్వు ప్రేమించాలి, నీ వైపు ఆకర్షించుకోవాలి. దీనిని నీ స్వప్నాల, నీ ఆశల లక్ష్యంగా చేసుకోవాలి" అని అతనితో చెప్పాలి.

నువ్వు చిన్నతనంలో వుండగా ఈ పని చేస్తే, పెద్దయిన తరువాత దుష్ఫలితాలను పారద్రోలడం అంత ఎక్కువ కష్టంగా వుండదు. చెడు విద్య దుష్ఫలితాలను, నిరుత్సాహపూరితమైన, పామరజన సామాన్య పరిజ్ఞాన దుష్ఫలితాలను పారద్రోలాలి. జీవితం నుండి మంచి కోరడం లేదని, జీవితం నిస్సారంగా వుంది, విసుగు పుట్టిస్తుంది అని ఆశల్ని వ్యతిరేకించే క్షణాలున్నాయి, అందాలనే ఎండమావులు నిండిపోయి వుంటాయి మొదలగు పరిస్థితులు రాకుండా చూసుకోవాలి. దీనికి విరుద్ధంగా ఒక శిశువుతో (లేదా నువ్వు పసివాడివి కాకపోతే నీతోనూ) ఇలా చెప్పాలి: "నాలోని ప్రతిదీ అవాస్తవం, అసంభవం, భ్రాంతి అనిపిస్తుంది. అదే నిజం, అదే నేను పోషించుకోవాలి." ఏ అశక్తతా ఆవరించకుండా వుండాలి. ఒక దుష్టసంకల్పం వల్ల వెనుకంజ వేయకుండా ఉండాలి. ఈ ఆకాంక్షలు ఉన్నప్పుడు, అదే సత్యం, దానినే సాధించాలి.

అప్పుడు శరీర కణాలలో శ్రద్ధ మేలుకుంటుంది. అప్పుడు శరీరంలోనే ఒక ప్రతిస్పందనను నువ్వు గమనిస్తావు. తనలోని సంకల్పం సహాయపడితే, సమర్థతతో మార్గాన్ని చూపితే, అప్పుడు దాని పరిమితులన్నీ నెమ్మదిగా అంతరించిపోతాయి.

తానొక అందమైన కల కన్నానని, ఆ కలలో తనకెన్నో శక్తులున్న భావం కలిగిందని, అక్కడ అన్నీ సౌందర్యంతో భాసిస్తున్నాయి అని పసివాడు చెప్పినప్పుడు, "ఓ జీవితం అలా వుండదు" అని వాడితో చెప్పవద్దు. అది చాలా తప్పు. దీనికి విరుద్ధంగా "జీవితం అలాగే ఉండితీరాలి. జీవితం అలాగే వుంటుంది" అని వాడితో చెప్పాలి నువ్వు.

CWM 9:162-65

శ్రీమాత

అనువాదం: యజ్ఞన్న

చనిపోయివారి మధ్య సంభాషణ — దిన్‌షా, పెరిజేడ్

దిన్‌షా

పెరిజేడ్ , ఇరాన్‌లోని సాయంసంధ్యలు మన మజిందెరాన్ నగరంలో మాదిరిగా ఇంతగా చల్లగానూ, ఉల్లాసకరంగానూ ఉండేవి కావు. ఇక్కడ మన ఉద్యానవనాలు పుష్పశోభితమై మరింత ఆకర్షణీయంగా, మరింత మాధుర్యంతో సువాసనలు వెదజల్లే పుష్పాలతో శాంత నదీతీరంలో తివాసీలాగా పరచుకుని ఉన్నాయి; పక్షులు ప్రతిచెట్టు పైన పాటలు పాడుతూ భూలోకానికి చెందని ఆహ్లాదభరితమైన కిలాకిలా రావాల మధురస్వరాలతో రోజంతా శ్రావ్యంగా శ్రవణానందం చేస్తాయి. అవి వివిధ రకాలైన ఈకలతో, రంగులతో కంటికి ఇంపును కలిగిస్తుంటే వాటి లాలిత్యం, వైభవంతో వాటి పేరేమిటో, జాతేమిటో తెలుసుకోవాలనే కోరిక లేకుండా ఒక వ్యక్తి సంతృప్తి చెందుతాడు. ఇక్కడ మనం రెండువేల సంవత్సరాలు దేవతల ఆనందాన్ని చవి చూశాం. కాని ఎందువల్లనో తెలియదు, నాకు ఇరాన్ జ్ఞాపకాలు గుండెల్లో తొలుస్తు న్నాయి. ఒక చోట నుండి మరొక చోటకి సంచరించే అఫ్రాసియన్ తెగలు తిరుగాడే టార్టర్ల గుడారాలు, జిహాన్ జలాలు, సమృద్ధమైన డమాస్కస్ నగరం, మన సొంత నగరాల్లో పక్క పక్కన నివసించే మన తల్లిదండ్రుల ఇళ్ళు, మనమేమో బాల్కనీలలో వంగి గుసగుస లాడుకోవటం, ఇవన్నీ తిరిగి ఉంటే బాగుండు ననిపిస్తున్నది.

పెరిజేడ్

పాతకాలంలో మనం తరచూ తిరిగే చోట్లకు పోవడం నాకూ ఇష్టమే. దానర్థం నాకు మజిందెరాన్ అంటే విసుగుపుట్టి కాదు, కాని మరణాంతకమై, వేగంగా జారిపోయే టటువంటి దానిలోని ఆనందాన్ని తిరిగిపొందమని నన్ను ఏదో పిలుస్తున్నది, అది అతి కష్టంతో వేగంగా అందుకోగలిగినదీ మరియు పరిపూర్ణమైన ఆనందం యొక్క ఆస్వాదనా భావన లేనిదీ మాత్రం కాదు. అయినా దిన్‌షా, రెండువేల సంవత్సరాలు గడిచిపోయినై, మనం వెళ్ళేముందు మనం ప్రేమించినవాటి స్థానంలో ఏవేవి వచ్చి చేరినాయో తెలుసుకోవలసిన అవసరం ఉంది కదా! వేరు మనుషులు, వేరు భాషలు, వేరు బుద్ధిప్రవృత్తులు, బహుశా వాటిని స్వాధీనపరచుకుని ఉండవచ్చు.

మనం ఆ ప్రపంచానికి తగినవారం కాకుండా, అపరిచితులుగా అక్కడకి వెళ్ళవలసి ఉంటుంది.

దిన్‌షా

నేను వెళ్ళి చూసి వస్తాను పెరిజేడ్, నువ్వు నా కోసం నిరీక్షించు.

దిన్‌షా

పెరిజేడ్, పెరిజేడ్ మనం భూమి మీదకు తిరిగి వెళ్ళవద్దు, ఎప్పటికీ ఇక్కడే ఈ మజిందెరాన్‌లో ఉండిపోదాం, నేను భూమిని చూశాను, అది మారిపోయింది. ఓ నా దేవతా, నీ వెంత తెలివైనదానివి!

పెరిజేడ్

ప్రియుడా, నీవు ఏం చూశావు లేదా ఏం విన్నావు?

దిన్‌షా

నేను సౌందర్యరహిత ప్రపంచాన్ని చూశాను. ఇళ్ళు న్యూనతతో, అసహజంగా ఉన్నాయి లేదా డాంబికం చూపిస్తూ కృత్రిమమైన అభిరుచులను లక్ష్యంగా చేసుకున్నవై ఉన్నాయి. మైళ్ళ కొద్దీ ఇటుక, అరుదుగా అక్కడక్కడ కాస్త పచ్చదనం, ఇవీ ఆ నగరాలు. వాటి నుండి ఎప్పుడూ రణగొణ ధ్వని వినపడుతూ హోరుమంటుంది. మెరిసే వేడి మంటల కొలుములు, లోహాల మోతలు. ఆకాశాన్ని కప్పివేసిన ఒక మందమైన హానికారక పొగ; ఉద్యానవనాలు ధ్వంసం చేయబడినాయి, వాటిలో అందం లేదు. మనుషులు వారి సంతోషహీనమైన ముఖాల కంటే వికారమైన అంగాల కంటే, ఏవగింపు కలిగించే అమర్యాదకరమైన వస్త్రధారణతో ఉన్నారు. అది అనాగరిక ప్రపంచం; పాతాళం నుంచి భూతాలు భూతలం పైకి భానుడి కిరణాల వెలుగులో పనిచేయడానికి వచ్చాయి.

పెరిజేడ్

దిన్‌షా, ఇది ఎంతో విచారం కలిగించే వార్త, అందువల్ల మనం తప్పక వెళ్ళాలి.

ఈ ప్రేరేపణలు మనకు సూచనలని తెలియడం లేదా?

దిన్‌షా

అవును, కాని పెరిజేడ్, ఇటువంటి ఏవగింపు కలిగించే చోట కాదు కదా హృదయం సేద తీరేది, ఇరాన్‌లోని ఎత్తైన గోపురాలలో, ఉద్యానవనాలలో కదా.

పెరిజేడ్

కావచ్చు, దిన్‌షా, మనం కిందికి వెళ్ళేది ప్రపంచాన్ని తిరిగి అది పూర్వం ఏ విధంగా ఉందో ఆ విధంగా చేయడానికి, ఒక సుందరమైన స్థలంగా, గానామృతంతో, ఆనందమయం గావించడానికి. నీవు వర్ణించిన ప్రపంచంలోకి మనం వెళ్ళడం తటస్థిస్తే, మనం కోరుకున్న ప్రకారం అది పూర్తిగా మారేవరకూ మనం వెనుకకు తిరిగి రావడానికి కచ్చితంగా ఇష్టపడం.

దిన్‌షా

ఎప్పుడూ నీవు చెప్పే విధంగానే పెరిజేడ్, నీ వన్నది సరైనదనే నాకూ అనిపిస్తున్నది. మనం వెళ్ళడానికి తయారవుదాం.

CWSA 1:473-75

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

కామవాంఛా ప్రవృత్తుల మీద ప్రశ్నలు — సమాధానాలు

ప్రశ్న: యోగంలో కామవాంఛలు పెద్ద అడ్డంకి అనే మాట నిజమేనా?

సమా: పెద్ద అడ్డంకులలో ఒకటి అనే మాట నిజం.

ప్రశ్న: ఆహారం ఎక్కువగా తీసుకుంటే కామవాంఛ ఎక్కువ కావటం, తక్కువ తీసుకుంటే తక్కువ అవటం జరుగుతుందా?

సమా: కొన్ని రకాల ఆహారపదార్థాలు తింటే అవి దానిని ఎక్కువ చేస్తాయని భావించడం జరుగుతుంది. ఉదాహరణకు, మాంసం, ఉల్లిపాయలు, మిరపకాయలు మొదలైనవి.

ప్రశ్న: అత్యాశ, కోపం, అసూయ మొదలైనవి కామవాంఛను అనుసరించి ఉంటాయా?

సమా: సర్వసాధారణంగా అవి కామవాంఛతో పాటే ఉంటాయి, కాని ఎల్లప్పుడూ కాదు.

ప్రశ్న: శ్రీమాత ఇలా చెప్పారు, "కామం వంటి ఆకస్మికంగా వచ్చే ప్రవృత్తులకు బలం సర్వసాధారణంగా జనులు వాటి మీద ఎక్కువ ధ్యాస పెట్టడం మూలంగా వాటికి కలుగుతుంది." ఎక్కువ ధ్యాస పెట్టడం అంటే ఏమిటి?

సమా: ఎల్లప్పుడూ అతడు వాటిని గురించే ఆలోచిస్తూ, వాటితో సతమతమౌతూ ఉంటే, అది ఎక్కువగా ధ్యాస పెట్టటం అవుతుంది.

ప్రశ్న: ఎక్కువగా ధ్యాస పెట్టడం నుంచి తప్పించుకోవటానికి అతడు ఏం చేయాలి?

సమా: అతడు దాని నుండి విడివడి, కామం గురించి తక్కువ ఆలోచిస్తూ, దైవం గురించి ఎక్కువ ఆలోచించాలి.

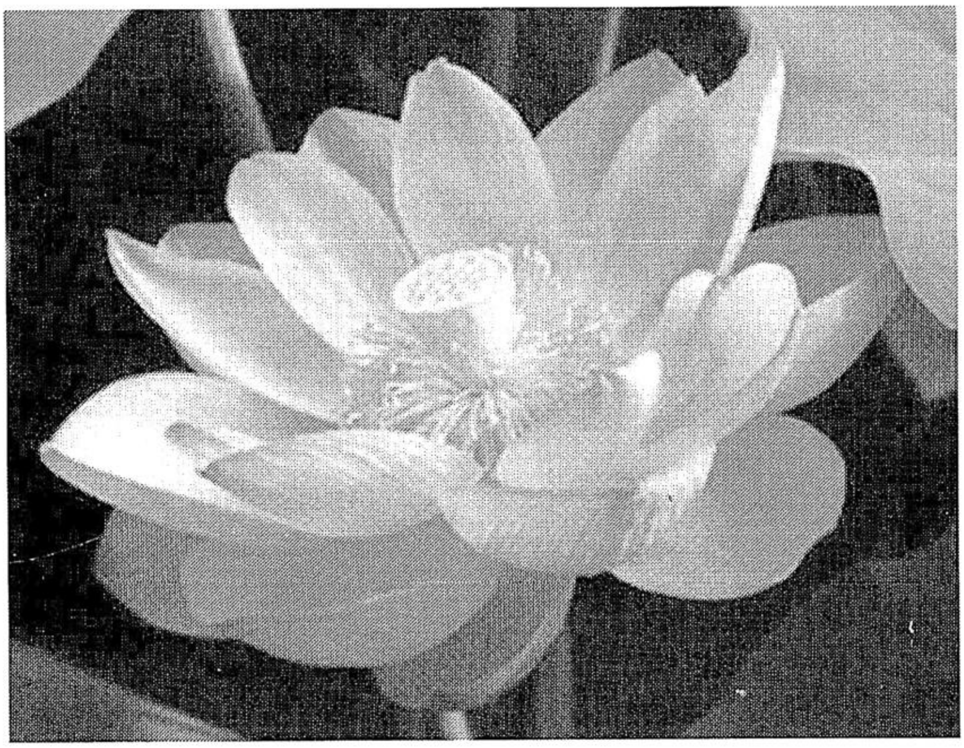
ప్రశ్న: శ్రీమాత కామసంబంధమైన ఆలోచనల గురించి ఏం చెప్పిందంటే "వాటిని బలవంతంగా అణచి, లోపల పట్టి ఉంచి వాటి మీద కూర్చోవడం" తప్పు అని. ఎవరైనా ఒక వ్యక్తి ఏ విధంగా వాటిని తనలో పట్టి ఉంచి, వాటి మీద కూర్చోగలుగుతాడు?

సమా: ఆ పదాలే వివరించి తెలుపుతున్నాయి. నీవు పూర్తిగా కామభావనలలో పడి ఉండిపోయి, ఏ విధమైన ఆచరణలోనూ వాటిని అభివ్యక్తం కానీయకుండా వాటిని అడ్డుకునే ప్రయత్నం చేస్తే, అది వాటిని లోపల పట్టి ఉంచి, వాటి మీద కూర్చోవడం

శ్రీఅరవిందులు ఏ ఒక్క దేశానికో చెందినవారు కారు, యావత్ప్రపంచానికీ చెందిన వారు. వారి ఉపదేశం మనలను మహోన్నత భవిష్యత్ వైపుకి నడిపిస్తుంది.

శ్రీమాత

పుష్పం: అవతారం

దైవసాక్షాత్కారం సాధ్యమా అనే విషయాన్ని నమ్మడమా, నమ్మకపోవడమా అనే దానిపై మీమాంసతో అసలు యదార్థం మారదు.

ఒక వేళ దైవం మానవ దేహంలో సాక్షాత్కరించడానికి యెన్నుకుంటే మానవుడికి దానిని అంగీకరించాలా లేక తిరస్కరించాలా అని కలిగే ఆలోచన దైవనిర్ణయాన్ని కించిత్తైనా ప్రభావితం చేయలేదు. ఒక వేళ దైవం మానవదేహంతో జన్మిస్తే, మానవుడు దానిని నమ్మక నిరాకరించినా, యదార్థం యదార్థం గాకుండా పోదు. అలాంటప్పుడు ఆరాటపడి అలజడి చెందవలసినదేముంది.

అనుకూల ప్రతికూల వైఖరులు లేని ఒక సంపూర్ణ ప్రశాంత నిశ్శబ్ద స్థితిలో మాత్రమే చైతన్యం సత్యాన్ని గ్రహించగలదు.

CWM 1350

శ్రీమాత

అవుతుంది. అదే విషయం కోపానికి లేక ఇతర వాంఛామయ ప్రవృత్తులకూ వర్తిస్తుంది. వాటిని తరిమికొట్టాలి, నీలో ఉంచుకోవడం కాదు.

ప్రశ్న: చెడుగమనాన్ని నిగ్రహించడం మూలంగా అది కేవలం దానిని అణచి వేస్తుంది, కాని దానిని సంపూర్తిగా తొలగించాలంటే దానిని తిరస్కరించాలని మీరు చెప్పారు. అటువంటప్పుడు కామం, క్రోధం, భయం మొదలైనవాటిని నిగ్రహించడం వలన ఏం ప్రయోజనం?

సమా: నీ తిరస్కరణ సాధ్యం కాకపోతే, నీవు దానిని నిగ్రహించాలి. నిగ్రహం కనీసం నీవు దానికి బానిస కావడం నుంచి ఆపుతుంది. ఒకసారి నిగ్రహం కుదిరిన తరువాత, అప్పుడు దానిని తిరస్కరించడం తేలికగా సాధ్యమౌతుంది. నిగ్రహం లేకపోతే తిరస్కరణ ఫలవంతం కాదు.

ప్రశ్న: కామశక్తిని "ఓజస్" గా మార్చే పద్ధతి ఏమిటి?

సమా: అది ఒక పద్ధతిగా జరగాలంటే దానికి మార్గం తపస్సు చేసి (మనోవాక్కాయ కర్మలపై స్వయం-నియంత్రణ) వీర్యశక్తిని ఇచ్చు ద్వారా ఊర్ధ్వముఖంగా మళ్ళించడం. కాని మహాశక్తి అవతరణ ద్వారానే దానిని బాగా చేయవచ్చు. మహాశక్తిని కామ కేంద్రం మీద పని చేసేటట్లు చేసి, పర్యవసానంగా దానికి పరివర్తన కలిగించాలి, ఈ యోగంలో ఇతర విషయముల మాదిరిగానే.

Elements of Yoga, Chapter XIII

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ఏం జరిగింది,1926 నవంబరు 24 న

1926 నవంబరు ప్రారంభం నుండి ఊర్ధ్వశక్తి వత్తిడిని భరించడం కష్టమవడం ప్రారంభించింది. చివరకు ఆ గొప్ప రోజు, శ్రీమాత ఎన్నో సంవత్సరాల నుండీ నిరీక్షిస్తున్న ఆ గొప్ప రోజు 1926 నవంబరు 24 న వచ్చింది. సూర్యుడు అస్తమించాడు ఇంచుమించుగా. ప్రతి ఒక్కరు తమ పనుల్లో నిమగ్నమై ఉన్నారు. కొందరు నడవడానికి బీచ్ ఒడ్డుకు వెళ్ళారు. శ్రీమాత కబురు చేశారు శిష్యులందరికీ, సాధ్యమైనంత త్వరలో ధ్యానం చేసే వరండాలో సమావేశం కమ్మని. ఈ వార్త అందరికీ చేరడానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. 6 గంటలకు చాలా వరకు సమావేశమయ్యారు. అప్పుడు చీకటి పడుతోంది. వరండాలో గోడపై శ్రీఅరవిందుల కుర్చీ వెనుక, వారి తలుపు దగ్గర, ఒక నల్లని సిల్కుతెర వ్రేలాడదీయబడి ఉన్నది. దానిపై 3 చైనా డ్రాగన్‌ల బంగారు జలతారు అల్లిక పని ఉన్నది. దానిలో ఒక డ్రాగన్ తోక, రెండవ డ్రాగన్ నోటికి చేరువగా ఉన్నట్లు, తెర ఒక చివరి నుండి రెండవ చివరి వరకు, ఆ డ్రాగాన్లు వ్యాపించి ఉన్నట్లు చూపబడింది. తర్వాత మాకు తెలిసింది చైనాలో ఒక భవిష్యవాణి ఉన్నదని, ఈ మూడు డ్రాగన్లు (భూ ఆవరణకు, బుద్ధి ఆవరణకు, ఆకాశ ఆవరణకు చెందినవి) కలుసుకున్నప్పుడు, భూమిపై సత్యం, తనకు తానుగా, అభివ్యక్తమౌతుందని. ఈ రోజున, 24 నవంబరున, సత్యం దిగువకు వస్తోంది. అందుచే వ్రేలాడుతున్న ఈ సిల్కుతెర ప్రత్యేకతను సంతరించుకుంది.

శిష్యులు సమావేశమయ్యాక వాతావరణంలో ప్రగాఢ నిశ్శబ్ధం ఆవరించింది. చాలమంది చూశారు ఒక కాంతి వెల్లువ — సముద్రం వంటి కాంతి వెల్లువ — పైనుండి దిగువకు రావడం. అక్కడ ప్రతి ఒక్కరు వారి తలపై, ఒక విధమైన వత్తిడిని అనుభూతి పొందారు. ఏదో ఒక విద్యుత్ శక్తితో వాతావరణమంతా ఆవహింపబడింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో, ఆ వాతావరణంలో, విద్యుత్ ఆవహింపబడిన వాతావరణంలో, సంపూర్ణ ఆకాంక్ష నిరీక్షణలతో కూడిన వాతావణంలో — సాధారణమే అయినా, ఈ రోజు అసాధారణంగా — లోనికి పోయే తలుపు వెనుక 'టిక్' అని శబ్దం వినబడింది. ఎదురు చూపులు తీవ్రమైనాయి. సగం తెరిచిన తలుపు నుండి శ్రీమాతారవిందులను చూడగలుగుతున్నాము. శ్రీమాత కనుసైగతో శ్రీఅరవిందులను వెలుపలకు అడుగు వేయమన్నారు. అటువంటి సైగతోనే శ్రీఅరవిందులు శ్రీమాతను కూడా

అడుగు వేయమన్నారు. నెమ్మదిగా, ఠీవిగా అడుగువేసి శ్రీమాత బయటకు వచ్చారు. ఆమె వెనుక శ్రీఅరవిందులు, తనదైన హుందాతో అడుగువేసి వచ్చారు. శ్రీఅరవిందుల కుర్చీ ముందు సాధారణంగా ఉండే చిన్న టేబుల్ ఈ రోజు తీసివేయబడింది. వారి కుడి వైపున ఒక చిన్న స్టూలుపై శ్రీమాత కూర్చున్నారు.

సంపూర్ణ నిశ్శబ్దం, సజీవ నిశ్శబ్దం, దివ్యత్వంతో పొంగి పొర్లుతున్న నిశ్శబ్దం. ధ్యానం కొనసాగింది, సుమారు 45 నిమిషాలు. తరువాత ఒకరి వెనుక ఒకరు శిష్యులు వంగి నమస్కరించారు శ్రీమాతకు.

ఆమె, శ్రీఅరవిందులు వారికి ఆశీర్వాదాలిచ్చారు. ఒక్కొక్క శిష్యుడు శ్రీమాతకు వంగి నమస్కరించినపుడు, శ్రీఅరవిందుల కుడిచేయి ముందుకు వచ్చేది — శ్రీమాత కుడిచేయి వెనుక — శ్రీమాత ద్వారా తను ఆశీర్వదించినట్లుగా. ఆశీర్వచనాల తరువాత అదే నిశ్శబ్దంతో లఘు ధ్యానం కొనసాగింది.

నిశ్శబ్ధ ధ్యానం, ఆశీర్వచనముల మధ్య వ్యవధిలో చాలమందికి స్పష్టమైన, ప్రత్యేకమైన, అనుభవాలు కలిగాయి. అంతా అయాక ఒక దివ్యస్వప్నం నుండి మేల్కొన్న అనుభూతి చెందారు, శిష్యులందరు. ఆ సన్నివేశ వైభవాన్ని, దివ్యత్వాన్ని, పరిపూర్ణ అందాన్నీ వారు అనుభూతి పొందారు. ఉత్తమ గురువు, తల్లి నుండి ఏ కొద్దిమంది శిష్యులో భూమిపై ఒక మూలన ఆశీర్వచనాలు పొందిన సన్నివేశం మాత్రమే కాదది. దాని ప్రాముఖ్యత, విశిష్టత, అంతకంటె చాలా చాల గొప్పది.

ఒక అధికతర చైతన్యం భూమిపై అవతరించినది సత్యం. మర్రిచెట్టులో మొలక త్వరగా చిగురించి అభివృద్ధి చెందినట్లు, అక్కడ ప్రగాఢ నిశ్శబ్దం నుండి, ఒక గొప్ప ఆధ్యాత్మిక కార్యం మొలకెత్తి త్వరగా అభివృద్ధి చెందడం ప్రారంభమయింది. ప్రతి చిన్న కదలికలో అతిలోక ఠీవి, అందం, వైభవంగల ఈ చరిత్రాత్మక సన్నివేశం — దివ్యక్రియాశీల నిశ్శబ్దంలో — తన ప్రాముఖ్యతను అందజేసింది, అక్కడున్న వారందరకు. ఈ దివ్యత్వం యొక్క ప్రగాఢ ముద్రను పొందారు అక్కడున్న ప్రతి ఒక్కరు. అది వారికి ఒక వెలలేని సంపద.

శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత లోనికి వెళ్ళారు. వెంటనే దత్తా ఆ నిశ్శబ్దంలో ఉద్వేగంతో ఇలా మాట్లాడారు. "భగవంతుడు భౌతికంలోకి ఈ రోజున అవతరించారు".

24 నవంబరుకు, శ్రీమాతారవిందుల పుట్టిన రోజులతో సమాన ప్రాధాన్యత

నివ్వాలి. ఎందుకంటే, ఈ రోజున, శ్రీమాతారవిందుల ఉద్యమం విజయవంతమైంది. దీనికి చిహ్నంగానే, అధికతర చైతన్యశక్తి భౌతికంలోకి అవతరించింది. ఏ అధిమానస ఆనంద చైతన్యం శ్రీకృష్ణుని లీలా మానుష అవతారంలో ఉన్నదో, అదే చైతన్యం ఈ రోజున అవతరించింది. భౌతికంలోకి ఇది కల్పిస్తుందొక సంభావ్యతను — అతిమానస చైతన్యం, భౌతికంలోకి అవతరించడం. ఈ అవతరణ గురించి శ్రీఅరవిందులు రాశారు, తర్వాత అనేక సందర్భాలలో. అక్టోబరు 1935 లో ఇలా వ్రాశారు.

"అది — (24 నవంబరు 1926) భౌతికంలోకి శ్రీకృష్ణుని అవతరణ.

"కృష్ణుడు అతిమానస కాంతి కాదు. కృష్ణావతరణ అంటే, అధిమానస శీర్షావతరణ. అది, తాను స్వయంగా తీసుకురాకపోయినా, అతిమానస ఆనంద అవతరణకు తగిన భూమికను ఏర్పాటు చేస్తుంది. కృష్ణుడే ఆనందమయుడు. అతడు అధిమానసం ద్వారా, పరిణామక్రమాన్ని పరమానందం వైపు నడిపిస్తాడు.

The Life of Sri Aurobindo by A. B. Purani, pp. 215-17, 1978 editon

ఎ. బి పురాణి

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

విధి విధానం: స్వేచ్ఛా సంకల్పం

ప్రపంచాన్ని ఆచ్ఛాదించి, పొదుగుతున్న విధి రెక్కలను సంవేదించలేని వ్యక్తులు, సమాజాలూ, క్రియాశక్తుల పరిధి కావల కెన్నడూ దృష్టి సారించని, నిశ్చలభావ యెరుకను యెన్నడూ పొందని, లేదా వస్తువుల నుండి వాటి గమనాన్ని నిర్దేశించు ఒక ధృవమైన దివ్యసన్నిధి యెరుక నెన్నడూ పొందని వ్యక్తి, నిజంగా ఒక బంధించబడ్డ జీవియే. పైగా అది ఆలోచనలోని లోపం అవుతుంది, లేక విధికి, లేక దాగివున్న దైవసన్నిధికి కట్టుబడిపోయిన చిత్తవృత్తిలో, ధైర్యం, స్పష్టతలను కోల్పోయి నిరుత్సాహంతో తలవంచడానికి చిహ్నమౌతుంది. వస్తువు లందలి దివ్యశక్తిని, నాలో గల అదే దివ్యశక్తిని, నిర్వీర్యం లేదా అవసరానికి మించిన దానిగా చేసి నిష్ఫలం అయ్యేటట్లుగా చేయడం అవుతుంది. విధి, స్వేచ్ఛా సంకల్పం అనేవి ఒకే అవిభాజ్య ఊర్జానికి సంబంధించిన రెండు చలనాలు మాత్రమే. నా సంకల్పం నా విధికి మొట్టమొదటి ఉపకరణం. ప్రపంచపు నిరోధించ నలవిగాని ఉపచేతన ఉద్దేశ్యంలో

గల దివ్యసంకల్పం తనను తాను అభివ్యక్తం చేసుకొనే ఒక సంకల్పమే విధి.

అవిభాజ్యమైనదానిలో జరిగిన ఒకానొక విభజన నుండి సమస్త కీడు లాగానే సమస్త దోషం పుట్టుకొచ్చింది. ఎందుచేతనంటే భగవంతుని బహుపార్శ్వాలున్నాయి. అతని యేకత్వాన్ని మనస్సు భగ్నం చేస్తుంది. జగత్తును యేకం చేయడంలో తీరిక లేకుండా ఉన్న దివ్యభావనలు, శక్తుల ఉమ్మడి కుటుంబంలో పరస్పరం బహిష్కరించుకొనేటట్లు చేయడానికి నిరర్థక ప్రయత్నాన్నీ, ఒక తీవ్ర వ్యతిరేకతను అది సృష్టిస్తుంది. ఆ విధంగా మన ఆలోచన ఒక అనిర్వచనీయ విధిని లేదా అంతే అనిర్వచనీయమైన లేదా ఒక అద్భుతావహమైన స్వేచ్ఛా-సంకల్పాన్ని యెదురెదురు నిలబెట్టి, ఇదో, అదో యేదో ఒకటే ఉండాలనీ పట్టుబట్టి రెండూ కలిసి మనుగడ సాగించలేవు అని అంటుంది. అదొక తప్పుడు, అసత్య తగవులాట. నాకొక సంకల్పం వుంది. అది స్పష్టమే. ప్రపంచంలో తానొక్కదానినే ఉన్నాననుకొంటూ లేదా మహా అయితే ఒక అదృశ్యతరంగ శిఖరంలా, రూపంలా తనను తాను దృశ్యమానం చేసుకోగల స్వేచ్ఛ ఉన్నదనుకోవడం అసత్యం. తనకు తానే తన కర్మలను, కర్మ ఫలితాలను నిర్దేశించుకొనే విధంగా విడివడి ఉన్న ఒక వస్తువు అనే అర్థంలోని స్వేచ్ఛయే గాని అసలు సత్యమైన స్వేచ్ఛ గాదు. తరంగం కూడా తనకంటే అధికమైనదే. దాని వెనుక అగాధమైన సముద్రమంతటి దివ్యశక్తి, మహాకాలానికి సంబంధించిన సంచారం వుంది. ఒక భయంకరమైన వేటగానిచే మసక చీకటి పంజరంలో బంధింపబడిన పక్షి తన రెక్కలను నిరర్థకంగా దేనికి యెలా ఢీ కొడుతుందో అలా అంతరాత్మ తప్పించుకొనడానికి యెదుర్కొనవలసిన అగణనీయ విధి, అంధ, కర్కశ తప్పించుకొనలేని విశ్వనియతి అంటూ యేదీ లేదు. ఉన్నదని అనడం తన చేతగానితనాన్ని కప్పిపుచ్చుకొనడానికి చూపే సాకు మాత్రమే. అలా తప్పించుకొనే శక్తి లేనపుడు అది మరో సాకు కనిపెడ్తుంది.

అన్ని కాలాలూ, జాతులూ గూడా విధి భావనకు లోనయ్యాయి లేదా దానితో ఆటాడుకున్నాయి. దేవతల దివ్య కాల్పనికాలను తన అధీనంలో నుంచుకొనే అద్భుత, అనిర్వచనీయ, విశ్వనియతిని గురించి గ్రీకుల చింతన సాగింది. కిస్మత్ కాడి క్రింద మహమ్మదీయులు ప్రశాంతంగా, అచేతనంగా చతికిలబడ్డారు. విపత్తు సంభవించినపుడు లేదా వైఫల్యం యెదురైనపుడు లేదా శ్రమిస్తూ కృషి సాగించవలసి వచ్చినప్పుడు, పౌరుషంతో పనిచేయవలసి వచ్చినప్పుడు, తప్పించుకొనడానికి

లేదా తనను తాను ఓదార్చుకొనడానికి కర్మ లలాట లిఖితం అని హైందవుడు చెప్పుకొన్నాడు. దాని లోతైన విశిష్టతను, మసక సంధ్యాకాంతుల లోనే, వదలి వేయడంలో అవి ఆచ్ఛాదించే భావానికి సర్వసాధారణ అస్పష్టతను కట్టబెట్టడంలో ఇవన్నీ రక్తబంధువులే. ఒక స్వేచ్ఛామయ, సద్భావాత్మక కార్యనిర్వాహక వ్యక్తి బాధ్యతకు సంబంధించిన భావాన్ని వ్యతిరేకించడానికి ప్రకృతి ధర్మం, వారసత్వం అంటూ అంతే సమానమైన రూపరహిత అనుమానాస్పద, ముందే నిర్ధారించబడిన గమ్యాన్ని ఆధునిక విజ్ఞానశాస్త్రం తీసుకొచ్చి పెట్టింది. అంతరాత్మ లేనిచోట స్వేచ్ఛ వుండదు. ప్రకృతి తన మౌలిక ధర్మాన్ననుసరించి మనలో పనిచేస్తుంది. మన తల్లిదండ్రులలో వున్న ప్రాణిక సంబంధమైనదంతా మనకు ముందే సంక్రమించిన, ముందే నిర్ణయమైన రెండో గమ్యం. ఆ విధంగ మృతమైన తరాలు జీవిస్తున్న వాటిపై బలవంతంగా వచ్చి పడతాయి. పరిసర వాతావరణం వత్తిడి మూడవ విధిగా ప్రవేశిస్తుంది. క్రియాశక్తుల వలయాలలో నుండి మనం దొరకబుచ్చుకొని ఇంకా నిలిపి వుంచుకొన్న స్వేచ్ఛకుగల అవకాశాన్ని మనకు లేకుండా చేయడానికి దాస్తుంది. గ్రీకులకు సంబంధించిన త్రివిధ మోయిరై (మూడు రకాల విధులు) ఇతర ముసుగులతో, క్రొత్త పేర్లతో తిరిగి గద్దె నెక్కాయి. మనం మన విధికి సంబంధించిన బ్రహ్మాండమైన అల్లికనే మరోసారి, కాని అపారమైన భౌతికశక్తుల నిర్దిష్ట పరిమాణంలో సాగే నర్తనం ద్వారా నమ్ముతాం. బుద్ధి, మానవ సానుభూతి కవకాశం లేకుండా చేయబడిన పాత దేవుళ్ళే వాళ్ళు. తమను గురించిన, మనలను గురించిన యెరుక లేనందువల్ల, దయారహితులైన పాత దేవుళ్ళే ఆ శక్తులు.

మనిషి చేసే కర్మలో, విధి యందు లేదా స్వేచ్ఛాసంకల్పాలలో నమ్మకం యే కొంతైనా భేదాన్ని కలిగిస్తుందా అనేది అనుమానమే గాని అది అతని ఆంతరిక మనోవృత్తి మీద, ఆంతరసత్త మీద ఎంతో ప్రభావం తప్పక చూపిస్తుంది. ఎందుకనంటే అది అతని అంతరాత్మ మూస మీద తన ముద్ర వేస్తుంది. చేతగానితనానికి విధి అని చెప్పి నమ్మే మనిషికి దీనిని గాకపోతే మరో వంకను దేన్నైనా కనుగొంటాడు.

అతని ఆ భావం అతడు తన చిత్తవృత్తికి తొడిగిన ఉదాత్తమైన బట్టను కట్టబెట్టడం గానూ, లేదా ఒక గౌరవనీయమైన ఆచ్ఛాదనంతో అలంకరించడంగానూ అవుతుంది. కాని అతని సంకల్పం ఒక వస్తువు మీద గాని, ఒక కర్మ మీద గాని పట్టుపట్టినపుడు స్వేచ్ఛాసంకల్పాలలో అత్యంత స్వేచ్ఛగా నమ్మకం పెంచుకొన్న వానికంటే

అతడు, అంత గట్టిగా తీర్మానించుకొనకుండా కొనసాగిస్తున్నాడనిగాని, లేదా కుర్ర తనపు అసహనంతో మొండిగా కొనసాగిస్తున్నాడని గాని, చెప్పలేం. మన కర్మల్ని శాసించేది మన స్వభావం, మన చిత్తవృత్తే గాని మన మేధస్సుకు సంబంధించిన భావాలు గాదు, మన 'ధీ' కాదు. మతి లేదా మన్యు కూడా కావచ్చు లేదా గ్రీకులు చెప్పినట్లు నౌస్ (బుద్ధి) కాదు, అది థుమోస్.

పైగా ప్రపంచాన్ని మార్చే మహాకార్య నిర్వహణాపథంలో తనను నడిపించే ఒక ప్రబల శక్తిని సంవేదించి తనకై దానిని దివ్యీకరించుకొనడానికి విధికి సంబంధించిన భావనపై కార్యశూరుడు తరచుగా ఆధారపడ్తాడు. మొదటి వరుసలో ఉన్న ఈ కందకాలకు చాలా వెనుకగా రహస్య ప్రదేశంలో నిలిపివుంచిన సరిగా పనిచేయని అతి పెద్ద శతఘ్ని నుండి విసర్జించబడిన మందుగుండు లాంటి వాడతడు. విశ్వప్రాణంచే పదార్థ ప్రపంచం లోనికి నెట్టబడినవాడుగా కనిపిస్తాడు. లేదా యెంతో దూరానున్న సర్వోత్తమ వెలుగు చుట్టూ స్థిరకక్ష్యలో పరిభ్రమించడానికీ, దాని కివ్వబడిన కాలంలో, ప్రపంచ జీవనానికి నిర్దేశించిన సేవ చేయడానికి సరిపోయే మూలాధారశక్తిని నింపుకొని విశ్వప్రకృతి హస్తాల నుండి వేగంగా విడివడిన ఒక గ్రహం లాంటి వాడతడు. ప్రపంచానికి సంబంధించిన స్థిరమైన, సుప్రతిష్ఠితమైన వాటిని భగ్నం చేయ వైదిక మరుత్తు వలె లేక మానవ విధి నిర్ణాయక భవిష్యత్తుకు సంబంధించిన నదులు దుముకుతూ పారే ప్రవాహ మార్గాన్ని తొలచడానికి తనను క్రిందికి విసరివైచిన శక్తి సజీవ స్పృహను, విధిని గురించిన భావనలో అతడు సదా వ్యక్తపరుస్తూనే ఉన్నాడు. అతడు ఇంద్రునిలా లేక భగీరథునిలా ముందు దారితీస్తుంటే, దివ్యజలధులు పరవళ్ళుత్రొక్కుతూ అనుసరిస్తాయి. అతని కదలిక వాటి ప్రవాహదిశను నిర్ణయిస్తుంది. ఇక్కడ సింధు ప్రవహిస్తుంది, అక్కడ గంగ ఒక్కో చోట సంశయిస్తూ, మరో చోట చురుకుగానూ, సముద్రం వైపు సాగిపోతుంది. అందువలన ప్రపంచం గుర్తించిన మహాకార్య శూరా గ్రేసరులు, విధి యెడల దివ్యసంకల్పం యెడల నమ్మకం కలవాళ్ళైనని మనకు తెలుసు. సీజరు, మహమద్ , నెపోలియన్ కంటె గతంలో బ్రహ్మాండమైన కార్యశూరు లెవరున్నారు? ఉత్కృష్ట మానవులు నిస్సంకోచంగా విధిని నమ్ముతారు. సగటు మానవమనస్సు కంటే భగవంతుని యెరుకను వారు మరింతగా ప్రాణికంలో సంవేదిస్తారు.

ఈ విషయంలో నెపోలియన్‌ను గురించి ఒక నానుడి ఈ యథార్థ సత్యంతో నిండి వుంది. ఎప్పుడూ యెందుకని అతడు విధిని గురించి మాట్లాడుతున్నా ఎప్పుడూ

ఆలోచిస్తూండడం పథకాలు రచిస్తూండడం ప్రయోజనకరమని భావిస్తూ వుంటాడని అడిగినపుడు అతడీ సరైన సమాధానం చెప్పాడు. "నేను పథకాలు రచించాలని సంకల్పించేది కూడా విధే గనుక". ఇదీ సత్యం. విశ్వంలో జరిగే మహాకార్యం మొత్తంలో ఒక భాగంగా నా కర్మ ఫలితాన్ని నిర్దేశించే ఒక మహాసంకల్పం లేదా మహా క్రియాశక్తి ప్రపంచంలో ఒకటున్నది. నా ఆలోచన వ్యక్తిగత యెంపిక వల్ల మరుగుపరచబడి మొత్తం మీద జరిగేదాన్ని నిర్దేశిస్తూ నేను స్వీకరించవలసిన భాగాన్ని నిర్దేశించే ఒక మహాసంకల్పం నాలో ఉంది. ఇదిగో, దానినే నా మనసు పట్టుకుని నా సంకల్పం అని చెప్తుంది. కాని నేను నాది అనేవి ముసుగులు మాత్రమే. నా వాస్తవికతను నా కందిచ్చేది భగవదస్తిత్వం. నేను గణించేటపుడు తన స్వీయ అగణిత కార్యం కోసం నాలో పనిచేసేది సమస్త-సంకల్పం, సమస్త-జ్ఞానం.

ఈ కారణం చేతనే నా స్వేచ్ఛాసంకల్పం గురించి ఒత్తి చెప్పే హక్కు నాకున్నది. ఒక విశ్వనియతి దేవతాశక్తులను గూడా నియంత్రిస్తున్నట్లైతే అపుడు గూడా తన మాతృమూర్తి అంతఃపురంలో హక్కు కలిగి ఉన్న పుత్రిక నా సంకల్పం. ప్రపంచంతో అనేక రూపాల్లో ఆటలాడే దివ్యనియతి మోము అది. కిస్మత్ గనుక భగవత్ సంకల్పమే అయితే, నేను పుట్టిన లేదా ప్రపంచం పుట్టిన క్షణంలో మాత్రమే గాకుండా ఈ ప్రస్తుత క్షణంలో గూడా ఆ సంకల్పం పనిచేస్తూనే వుంది. నా గత కర్మలు నా వర్తమానాన్ని నిర్దేశిస్తే, నేనిప్పటికిప్పుడు చేసే కర్మలు రాబోయే క్షణాన్ని నిర్ధారిస్తాయి. ఎప్పుడో వచ్చే జీవితంలో ఆలస్యంగా వచ్చే ప్రభావాలను చూపించే మందకొడి యంత్రాంగంతో ఇపుడు యేమాత్రం ప్రభావం చూపించకుండా వుండవు. ప్రకృతి ధర్మం, వారసత్వం, పరిసరాలు శక్తివంతమైన వైనప్పటికీ అవి వాటి పనికి, వాటి నుపయోగించే వ్యక్తి మీద తప్పక ఆధారపడ్తాయి.

నా కర్మ ఫలితాలు నాకు చెందవు, భగవంతునికి ప్రపంచానికీ చెందుతాయి. నా కర్మ నాకు భగవంతునికి చెందుతుంది. అక్కడ నాకు హక్కున్నది. లేక ఇంకా చెప్పాలంటే నాలోని భగవంతునికవి చెందుతాయి. అది అతని హక్కు, కాని నేను దానిని భోగిస్తాను. నాలో పనిచేసే మహాసంకల్పం అవిభాజ్య సమస్తం. ఒక సముద్రమంతా ఒక ప్రత్యేక తీరం మీదకు ఒక ప్రత్యేక ఉత్తుంగ తరంగ రూపంలో విరుచుకు పడేటట్లు అది తన నుండి తాను వేరుచేసుకొన్నట్లు కన్పిస్తూ నామరూపాలలో పనిచేస్తోంది. సమస్తం, నేను, ఒక అనంత జగత్తులో ఒక మూల ఒకరితో ఒకరం

దోబూచులాడుతున్నాం.

పూర్తిగా విరుద్ధ ప్రయోజనాల కోసం నాలోని సమస్తంతో, నేనాడుకొంటుండవచ్చు. అజ్ఞానమయమై, ఆవేశితయై తనను తాను స్తుతించుకొంటూ బహిరంగంగా లేక అనేక వంకలతో దాని స్వంత దైవంగా నేను నా సంకల్పశక్తిని, నా మనస్సుకు సంబంధించిన నాడీ భాగానికి సేవకునిగా అప్పగించినపుడు అలా జరుగుతుంది. తన మీద విధి తన భారమైన హస్తం పెట్టిందనీ, ఒక నిరంకుశుని పీడనను లేదా ఒక అంధ, బుద్ధిలేని శక్తి నిరోధాన్ని సంవేదించేది, ఇదిగో, నాలోని ఇది, ఈ అహంకారి, ఈ ఆకొన్నవాడు. ఎందుకనంటే ఇది తన స్వంత అవసరంలోనే, తన దృక్పథంలోనే యెల్లవేళలా మునిగిపోతూ, సమస్తంతో ప్రపంచ యంత్రాంగాని కత్యంతావశ్యకమైన ఘర్షణ, వైరుధ్యాల ద్వారా సమస్తానికీ సహాయం చేస్తోంది. అది విధేయతతో పురోభివృద్ధి చెందడం నేర్చుకొనలేదు, గనుక ప్రేమతో వత్తిడి కలిగిస్తూ స్వీయ-సంకల్పంతో పెనగులాడుతూ, బాధపడుతూ అభివృద్ధి చెందేందుకు పట్టుబట్టే గురువును, అతని కాఠిన్యాన్ని అది అపార్థం చేసుకుంటుంది.

భగవంతుని గురించిన జ్ఞానం ఉన్నా లేకపోయినా, ఆతనిని సేవించేందుకు ఒక బలమైన ఆదర్శానికి, వివేకంగల క్రియాశక్తికి సేవకునిగా స్వభావంలో ఒక అంతః స్ఫూర్తి, హృదయంలో ఒక ఆకాంక్ష, మనస్సులో ఒక తార్కికబుద్ధి ద్వారా నన్ను నేను అంకితం చేసుకోవచ్చు. అప్పుడు నా సంకల్పం సత్యసంకల్పం అవుతుంది. తన వంతు కార్యం అది నిర్వహిస్తుంది,తన వాటాను పూర్తి చేస్తుంది, తానుప యోగించిన లేదా పెంచుకున్న ప్రతిభతో సహా తన గురువు దగ్గరకు తిరిగి చేరుకొం టుంది. కొంతవరకది స్వతంత్రమే. మనలోని రాక్షస సంబంధం నుండి, మృగం నుండి విడుదల పొందడం, సరైన సత్యమైన దానిని యెంచుకొనడానికి లేదా దానితో యెంచుకోబడడానికి స్వేచ్ఛ కలిగి వుండడం అనేది ఒక గొప్ప స్వేచ్ఛ.

తనను వెంటనంటి వుండే దివ్య అనుగామిని వద్ద గాక అది ఆశ్రయం పొందిన నా అహాన్ని దాని నుండి, దాని మూస నుండి బయటపడ గలిగితే అప్పుడెంత భిన్నంగా వుంటుందో గదా! అప్పుడొక గొప్ప వైరుధ్యం ఉపశమించడమే గాదు పూర్తిగా రద్దై పోతుంది. నా స్వేచ్ఛా-సంకల్పం భగవంతుని సంకల్పమౌతుంది. విధి తన ముసుగును తొలగించివేస్తుంది. కేవలం భగవంతుని బానిసగా ఉండడానికి అంగీకరించినందువల్ల తన ఉపకరణాలచే బంధింపబడని ఆ 'తత్' కొక సజీవ ఉప

కరణంగా ఉండడాని కంగీకరించినందువల్ల స్వర్గలోక విపంచిలపై గానమాలాపించే స్వేచ్ఛను నేనెరుగ గలుగుతాను. కాని దీనినే మానవవాక్కు పలుకలేదు. నేను పరిశుద్ధ శక్తి, పరిశుద్ధ ప్రహర్షమూ, సమస్త-అస్తిత్వానికీ, సమస్త-జీవన, సమస్త-క్రియాశక్తికి సంబంధించిన అపరిమేయ లోతెంతని తెలియని మహదానంద తరంగాలలో కొట్టుకుపోతాను, ఓలలాడతాను. విధి మహాసంకల్పంలో వైభవోపేతమై ఆ మహాసంకల్పం భగవంతుని లోనికి చేరుకొనడాన్ని నేను దర్శిస్తాను.

CWSA 13:158-62

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

పడవ అంతర్ధానం

మార్గం చివర తీరం వెంట అస్పష్ట రేఖ మెరయ
రేవులో సుదూర కాంతులు తళుక్కుమన్నాయి.
ఆకాశం అంచుల్ని ఒక మబ్బు నల్లగా చేసింది.
విడుదల పొందిన భూతం భయానక హాసం వలె గాలి వీచింది.
కాంతి ప్రహారాలతో తుఫాను బృహత్ కాంక్ష దూకింది.
మృత్యు పర్జన్య సుదీర్ఘ రావం అదృశ్య హస్తం విసురుగా
లాగినట్లు,విశాల, నిరామయ, నిరాధార సాగరంలో పడవ అంతర్ధానమైంది.

అది యాదృచ్ఛికపు ఆఘాతమా?
విధి వెటకారమా?
పాశవిక ప్రకృతి మృత కార్యకలాపాలా?
అంధ ప్రయోజనమా?
లేదా, స్థిరమైన పగతో, పచ్చి న్యాయంతో
మనిషి చేసిన పనులే అతని శాపగ్రస్త
శిరము వైపు తిరిగి వస్తున్నాయా?

లేదా జీవితం వెనుక ఒక రౌద్ర సంకల్పం
బాధను గమనిస్తూ, పగలబడి నవ్వుతూ

మృత్యువుకు ఆహ్వానం పలుకుతోందా?
ఈ కార్య కలాపాల,
సంఘటనల అరణ్యంలో, శ్రమించే
మన ఆలోచనలలో భగవంతుని చిచ్ఛక్తి, లేక
మరేదో శక్తి పరిపాలిస్తున్నదా?
మెరిసే జీవితాలు మునిగిపోలేదు, ఆనంద
సాహసాలు విఫలం కాలేదు, సముద్రంలో అంతం కాలేదు.
కాని సుదూరంగా పయనించిన పిమ్మట
వారు ఒక అజ్ఞేయ తీరం, ఒక వింత
సూర్యుడ్ని, ఒక కొత్త నీల గగనాంచలం,
మృగ మదోజ్వల తేజఃపుంజాలకు, పక్షుల
సంగీతాన్ని, ప్రగాఢ కాంతిరేఖలను,
సుసంపన్న ప్రకృతిని, సృష్టి నూతనార్థాలకు
సమీపంగా వెళ్లిన, వినూత్న జీవనం చేరుకున్నారు.
నిగూఢ గుప్త ప్రయోజనాన్ని స్పృశించారు.

యాదృచ్ఛిక సంఘటనలలో, విధి విలాసాలలో,
పాశవిక ప్రకృతి మృత కదలికలలో
ఆమె భయానక రాకాసి చాపల్య క్రీడలో,
మృత్యువు వైపు, దుర్విధి వైపు కదిలే శక్తిలో
గుప్తమై ఒక సంకల్పం పరిశ్రమిస్తోంది.

తీక్షణ క్షణాలతో, అస్పష్ట తెర రాలడంతో
ఈ విశ్వలీల ఆగదు.
దాటవలసిన కాలం ఉంది.
జీవించవలసిన జీవితాలున్నాయి
ఆత్మ నాటకంలోని అనావిష్కృత
అధ్యాయాలు ఎన్నో, ఎన్నెన్నో.

శ్రీ అరవిందులు
అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న